

Heideggerian Analysis of Dasein's Disposedness in the Encounter with COVID-19

Farideh Afarin

Assistant prof. Art Studies Department, Art faculty, University of Semnan. Iran. Semnan
f.afarin@semnan.ac.ir

Abstract

The aim of this article is based on Heideggerian concepts and ideas in Being and Time to provide a framework for describing the types of dasein's disposedness in the encounter with COVID-19. With the analytic-comparative method and applied existentialism approach, we study different relations like capitalistic, scientific, and phenomenological to COVID-19.

Despite the resistance to the homogenization of globalization in the capitalistic system, Dasein finds himself against it. COVID-19 makes Dasein to be degraded to a corpse and being present-at-hand. It provides an opportunity for speculative reflection on Dasein's corporeal body for scientific results. Fear and anxiety existentially are the disposedness in front of COVID-19. The encounter with the undeterminable being, for non-patients makes also the fear of threatening things, and appears possibilities at-hand. The infected Dasein to COVID-19 and his/her hospitalization brings about anxiety and existential death before the demise. and, for the hospitalized quarantine people, there is an inability to project to everyday possibilities. Dasein experiences the relation to COVID-19 in various ways. the phenomenological analysis of some of them leads to better studies, decisions, measurements to effective control over COVID-19, and similar pandemic situation.

Keywords: Fear, Anxiety, disposedness, COVID-19, Dasein, Heidegger.

Introduction and problem

The aim of the essay based on Dasein's disposedness is to analyze Dasein's acts in the encounter with COVID 19. The Concentration on the disposedness and affection requires the correlation set of concepts like the world, being-in-the-world, Dasein, Dasein-with, authenticity, inauthenticity, care, solicitude, corpse and lived body, ... Probably Dasein finds usually in the everyday world the disposedness and affection but by applying Heidegger's theoretical framework we make the analytic of Dasein in some special condition more precise. We consider COVID 19 not through the scientific framework but also through the analytic of Dasein's gesture, disposedness and affection and acts in the encounter with this virus. For the first time, Ludwig Binswanger after meeting Heidegger in 1929 applied phenomenology for a deep understanding of his patient's suffering. This lets us make similar proceedings. Phenomenology with emphasis on Daseinanalyse helps us to see and look at this situation, as it appears to us.

Methodology

The method of the research is analytical-comparative. In this study, Heidegger's definition of disposedness in Dasein's existence and its types like Fear and anxiety are central concepts for Daseinanalyse. In the next step, according to them, Dasein's acts are considered. So based on the description of Being-in-the-world and, ways of Being of beings in the world and comparison to overcoming COVID 19 the research approach is applied existentialism.

Finding and Conclusion

Dasein in the encounter with COVID 19 which is spouting constantly, experiences disposedness like fear and anxiety according to the suggestion of this research. They make Dasein appear as careful, solicitous, dreadful, empathic, cautious, dying being.

COVID 19 which is threatening brings about fear. When a pandemic occurs, not only many objects and food items but also many other people are identified as a risk factor. Everyone secretly spreads the virus, even if they do not sneeze or cough. Hence, the human being, who according to Kant once had a higher value than objects, here, in the parallel to objects or even more dangerous than them is threatening.

The type of involvement of Dasein with the virus shows itself in the correlation set of conflicts. The culmination of this threat is the specific area that has been hit by the virus, which has transmitted through the nose, mouth and eyes. The fear comes from a specific area, the throat, the

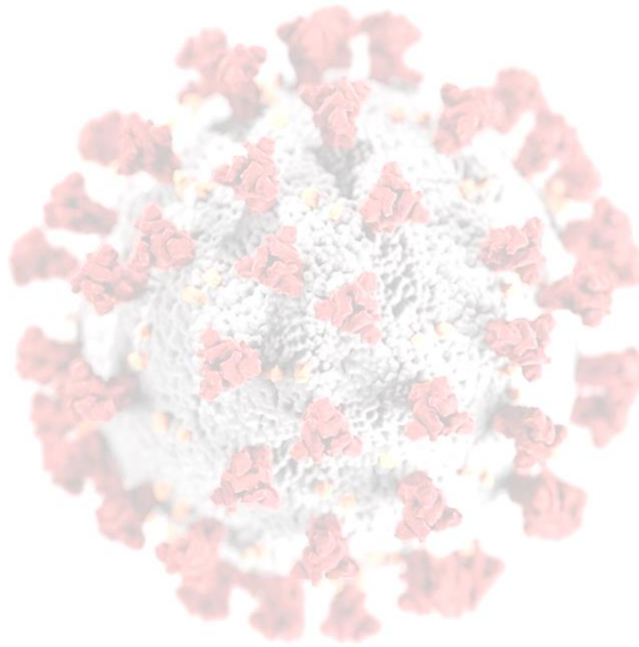
respiratory duct, or the infected organ. The throat, the face and everything that COVID 19 has hit is familiar, but the moment of infection, its outcome and interaction is disturbing and unpredictable. COVID 19 goes beyond the threatening, it is near and becomes nearer, it makes us infected and sends our lived body to the death and leads our corpse to the demise. Dasein even doesn't know how, when, and where has been infected.

When COVID 19 occurs anxiety and its way of Being will be highlighted. Anxiety is a disposedness which its way of Being is, Death or dying, death of the lived body. Dasein as an infected dying being is not able to project him/herself on the everyday possibilities. The hospitalization makes dasein appear as a device for pumping blood and a machine for swallowing and making shit and disposal. Dasein in this situation is far from family and is in Quarantine. Whereas there are lots of possibilities but dasein isn't able to project on them, so there will be anxiety which brings about the affection of death. Dasein in this situation, despite her/his will and desire, can't reduce his inexhaustible distance to the possibilities. There are possibilities, s/he can't project him/herself on them due to the hospitalization. Therefore, s/he probably suffers existential death before the demise. The question arises as to who dasein is, in the face of the possibilities which have become impossible. While Dasein can only observe his physical body, he concludes that even if s/he has faced the possibilities and even if he is the clearing (*lichtung*), but the uncertain thing, virus, disease, which is exactly from a distinguished family with unimaginable mutations, will make him/her in a difficult and impenetrable situation.

Thus dasein before the demise probably gets entangled by existential death. Dasein encounters with a problem with his/her identity in the instant of neutralizing the possibilities when COVID 19 occurs. There is one possible and based on it there will raise the question about who is s/he? Dasein is at the lowest point of his/her dead-end, through the corpse. According to Nancy, the pandemic situation of COVID 19 results from the capitalist free marks in the world, which is dense, and over it COVID 19 is easily spreadable. Whereas dasein as the intersection of possible worlds is an obstacle to the idea of the globalization of the capitalist system. Other relations have relied on scientific and phenomenological ones. Scientific relations make concentration on the corpse and study the reasons and causes of danger to control it. The phenomenological relations focus on lived body, gestures, disposedness and affection for making better proceedings in the special condition.

References

- Decartes, Renè (1980) *Discourse on Method and Meditations on First Philosophy*, Trans by: Donald A. Cress, Hackett Classics, Indianapolis: Hackett Publishing Company
- Elden, Stuart (2004) *Understanding Henri Lefbver, Theory and the Possible*, London & New York: Continnum.
- Emerling, Jae (2005) "Martin Heidegger" in *Theory for Art History*, USA: Routledge.
- Heidegger, M. (2001) *Zollikon seminars: Protocols – Conversations – letters*, Ed by Medard Boss, Trans by: Franz Mayr and Richard Askay, Evanston: Northwestern UP.
- Heidegger, Martin (2009) *Being and Time*, Persian Trans by: Abdolkarim Rashidian, 1st ed, Tehran: Nashreney.

مجله علمی پژوهش‌های فلسفی دانشگاه تبریز

سال ۱۴ / شماره ۳۱ / تابستان ۱۳۹۹

تحلیل هایدگری از یافت‌حال‌های دازاین در مواجهه با کوید ۱۹

فریده آفرین

استادیار گروه پژوهش هنر، دانشگاه سمنان، ایران، سمنان

f.afarin@semnan.ac.ir

چکیده

هدف مقاله این است که از نحوه طرح مفاهیم هایدگر در «هستی و زمان» برای شرح نسبت‌ها، یافت‌حال و حال‌های دازاین در مواجهه با کوید ۱۹ استفاده کند. با روش تحلیلی-تطبیقی و رویکرد اگزیستانسیالیسم کاربردی در این مواجهه نسبت‌هایی چون علمی و پدیدارشناختی ضمن معرفی نسبت‌های القایی سرمایه‌داری شرح داده شده‌اند. ضمن مطالعه یافت‌حال و حال برسانده‌ی آن، متوجه اهمیت در-جهان-هستن دازاین در پرتوی مفهوم بدن‌زیسته می‌شویم. یافت‌حال به‌طور خلاصه احساس درونی نیست، بلکه در نسبت‌ها و رابطه‌ها شکل می‌گیرد و امکان‌هایی را پدیدار می‌کند. نسبت‌های پدیدارشناختی، مواجهه با کوید ۱۹، وجوه مختلف رویارویی، یافت‌حال‌ها و در نتیجه حال‌هایی را در بدن‌زیسته به‌وجود می‌آورد. ترس و اضطراب بسته به نوع مواجهه و رویارویی دو نوع یافت‌حال است که از حالت ضعیف به قوی حال‌های متفاوتی را رقم می‌زند. دازاین در ترس، حال‌هایی چون فرار، بی‌تفاوتی، بیماری‌هراسی، ترس دائمی از کوید ۱۹، دیگرترسی، دیگری‌هراسی، ترس از مرگ را تجربه می‌کند. اضطراب در حالت قرنطینه مطلق و نیز برای برخی افراد مبتلای بستری در بیمارستان، قریب به فوت روی می‌دهد. اضطراب حاکی از خنثی‌شدن همه امکان‌ها و سربرآوردن پرسش از کیستی و چیستی دازاین است. نحوه زیستن اضطراب در قرنطینه مطلق یا مرگ تدریجی در بیمارستان، تجربه مرگ به معنای هایدگری، است. تحلیل یافت‌حال‌های دازاین در این شرایط به روشن‌سازی عملکرد دازاین می‌انجامد که می‌تواند به بهبود اقدامات بشر در بحران‌های مربوط به حوزه بهداشت و سلامت منجر شود.

کلیدواژه‌ها: ترس، اضطراب، یافت‌حال، کوید ۱۹، دازاین، هایدگر.

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۹/۴/۲۴

تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۳/۱۵

مقدمه

هایدگر اندیشمند اثرگذار قرن بیستم تلقی می‌شود. او نفوذ گسترده‌ای در زمینه تئوری‌های انتقادی پس از جنگ مخصوصاً در فرانسه داشت. این فیلسوف در سال ۱۹۱۹، بیشتر توجه خود را به آثار ارسطو، سورن کیرکه‌گارد، فریدریش نیچه و از همه بیشتر هوسرل معطوف کرد. هایدگر رابطه تنگاتنگی با هوسرل داشت و بیشتر رشد افکار خود را مرهون خوانش دقیق پژوهش‌های منطقی او، خوانده است (۱۹۰۱-۱۹۰۰). سرانجام هایدگر به منظور گسترش سیستم فکری خود، پدیدارشناسی "هوسرل" را کنار گذاشت و اندیشه و توجه خود را بر "آگاهی استعلایی" متمرکز کرد. نتیجه این تمرکز در هستی و زمان در سال ۱۹۲۷ به بار نشست (Emerling, 2005 : 158-159). هایدگر در کتاب *هستی و زمان* تلاش می‌کند هستی و زمان را یکی کند. او یکبار هستی را بر اساس زمان و بار دیگر زمان را بر اساس هستی درک می‌کند (خاتمی، ۱۳۹۱ : ۹۹). در این کتاب زمانمندی‌های مختلف مرتبط با نسبت‌هایی است که دازاین وارد آن می‌شود. یافت‌حال‌ها نقش پررنگی در تعیین نسبت‌ها و شیوه‌ی در-جهان-هستن دازاین دارند. قصد مقاله این است که بر اساس یافت‌حال‌های مختلف هایدگر به تشریح عملکرد دازاین در برابر پاندمی ویروس کوید ۱۹ بپردازد. تمرکز بر یافت‌حال و حال، همبسته‌های مفهومی‌ای چون، جهان، در-جهان-هستن، دازاین، هم‌دازینی، بودن-با، دازاین اصیل و نااصیل، پروا و دگرپروایی و... را برجسته می‌کند. درست است که ظاهراً دازاین در، در-جهان-هستن هرروزه خود بدون مداخله‌ی چارچوب‌های نظری و علمی، و حتی بدون بروز شرایط خاص، دارای حالت‌ها و حال‌های پدیدارشناختی هایدگر است، اما استفاده از مفاهیم چارچوب نظری این متفکر، دقت تحلیلی برای شرح نسبت‌ها و روابط جدیدی به دست می‌دهد که حتی ممکن است او خود به ذکر آنها نپرداخته باشد.

پدیدارشناسی ما را ملزم می‌کند که به چیزها همانگونه اتکا کنیم که در در-جهان-هستن هرروزه پدیدار می‌شود. پدیدارشناسی به ما می‌آموزد چیزهای جدید و پدیده‌ها را به گونه‌ای ببینیم که بر ما نمایان می‌شوند. دیدن اثرگذاری شرایط خاصی چون بروز ویروس کرونا؛ کوید ۱۹ نه از زاویه یک پزشک بیماری‌های عفونی، کالبدشناس، سجن‌شناس، میکروبیولوژیست، ویروس‌شناس و رادیولوژیست و ... از منظر فردی که یک پدیده را آنگونه که هست بدون پیش‌فرض بدون تحمیل چارچوب‌های علمی در می‌یابد؛ مطالعه شده است. در این راستا همانقدر که واکسن ایمن‌سازی، کشف و ساخت آن اهمیت دارد، برای روانپزشکان کمک به افرادی اهمیت می‌یابد که دارای بیماری‌هراسی از کوید ۱۹ می‌شوند یا وسواس‌ها، افسردگی‌های زمینه‌ای آنها شدت می‌گیرد. روان‌کاوی جستجوی یافت‌حال‌ها و حال‌های دازاین را به دازاین‌کاوی^۱ می‌سپارد. لودویگ

بیسوانگر^۲ روانپزشک تربیت شده تحت نظر بلویلر و یونگ در بیمارستان بارگزیلی بعد از ملاقات با هایدگر در فرانکفورت در سال ۱۹۲۹ پدیدارشناسی را برای فهم حقیقت کلی رنج بیمارانش به کار گرفت (جباری، ۱۳۹۴: ۲۱). فراتر از چارچوب‌های علم، بنا به پیشنهاد این پژوهش‌کوش در برخی یافت‌حال‌ها و حال‌های دازاین در مواجهه با شرایط خاص کنونی و توجه به نسبت‌های جدید به کشف و شناسایی وجوه پدیدارشناختی پدیده قابل مطالعه می‌انجامد.

روش پژوهش

روش تحقیق تحلیلی-تطبیقی است. چارچوب تحلیل را مبانی نظری منتخب از آرای هایدگر در هستی و زمان فراهم کرده است. در روش تحلیل واحدهای بنیادینی برای تحلیل انتخاب می‌شوند و بر اساس آنها اثر هنری، فیلم، خبر، پوستر، یک وضعیت، بحران ... تحلیل می‌شود. در این تحقیق تعریف هایدگر از یافت‌حال در اگزیستانس دازاین و یافت‌حال ترس و اضطراب به عنوان مفاهیم محوری انتخاب شده‌اند. در مرحله بعد با توجه به یافت‌حال ترس و اضطراب، نحوه عملکرد دازاین در برابر پاندمی کوید ۱۹ تشریح و با آن چارچوب، تطبیق داده و تحلیل شده‌است. با توجه به شرح در-جهان-هستن و شیوه‌های هستن دازاین در جهان و نیز نسبت‌ها و یافت‌حال‌ها، در هستی و زمان هایدگر، و تطبیق آن با شرایط سلطه پاندمی کوید ۱۹، رویکرد تحقیق اگزیستانسیالیسم کاربردی است.

در-جهان-هستن دازاین

به گفته هایدگر طبیعت که ما آن را به معنای کل کیهان می‌گیریم، چیزی که در گفتار عوامانه بدان کل عالم می‌گویند، همه این موجودات، گیاهان و جانوران و مردم با هم به دیده فلسفی که بنگریم جهان^۳ نیست (هایدگر، ۱۳۹۸: ۲۱۲). جهان^۴ به مفهوم هایدگری فضایی از امکان‌ها و توانستن‌ها است. سوال هایدگر از چگونگی هستی هستنده‌ها در جهان است. هایدگر هستنده دم‌دستی، فرادستی و دازاین را مورد مطالعه قرار می‌دهد. هستنده دم‌دستی^۵ ابزار^۶ و مربوط به شبکه ابزاری است که دازاین می‌سازد. وجود این هستنده مقدم بر فرادستی‌ها است. هستنده فرادستی^۷ از اختلال یا خراب شدن ابزار یا سازوکار شبکه‌ای یا خدشه در ساختار به وجود می‌آید. وقتی هستنده‌ای از جا و مکان، خارج می‌شود، اختلال، همراه کنار رفتن دغدغه‌های عملی، فرصت مشاهده در فاصله^۸ تأمل و پرسش نظری را به وجود می‌آورد. در این نوع، ارتباط بی‌علاقه با هستنده فرادستی به وجود می‌آید. «فرادست‌بودگی نوع هستی هستنده‌ای است که از سنخ دازاین نیست» (هایدگر، ۱۳۸۹: ۱۵۴). تفاوت دازاین با هستندگان طبیعی مانند صخره، گاو، سنگ، درخت و مصنوعات بشری این است

که دازاین جهان دارد و هستی خود را می‌فهمد (راتال، ۱۳۹۲ : ۲۵-۲۶). اوست که پرسش انتولوژی‌یکال طرح می‌کند. اوست که قدرت فرافکنی بر امکان‌ها را دارد. امکان عبارت است از آنچه دازاین توانایی انجام آن را دارد. هر امکانی یک دازاین جایگاه است. دازاین روبروی هر امکان، به خاطر او به منظور العمل می‌کند.

با توجه به ساختار در -جهان- هستن، اگزستانسیال دازاین گشودگی خودش است. دازاین هستی آنجا را «در»، به عهده دارد. دازاین از اصل و آغاز، آنجا در جهان، است و اگر فاقد آن باشد نه فقط در واقع، بلکه به‌طور کلی هستنده‌ای با ذات دازاین نیست. مکانمندی اگزستانسیال دازاین، محل او را تعیین می‌کند و بر آنجا هستن در جهان، در یکی از امکان‌های جهان، مبتنی است. اصطلاح «دا» یعنی آنجا همین گشودگی ذاتی را افاده می‌کند. به دلیل همین گشودگی است که این هستنده همراه با آنجا هستن جهان، برای خودش آنجا است (هایدگر، ۱۳۸۹ : ۱۷۸). فضای دازاین بر اگزستانس دازاین، به عنوان شرط امکان آن مبتنی است (کریمی ترشیزی، ۱۳۹۷ : ۸۰). «دا» به معنای مکان وجه زمانی هم دارد، در حقیقت هایدگر وجه زمانی را از مکان استخراج می‌کند. مکان و زمان نزد هایدگر معنای انتولوژیک دارد؛ دو وجه یا حیث اگزستانس یعنی در -جهان- هستن دازاین به شمار می‌آیند. مکان و زمان نزد هایدگر، مفهومی، مقولی و به معنای رابطه ظرف و مظروفی نیست (خاتمی، ۱۳۹۱ : ۱۲۲-۱۲۳).

دازاین فراتر از دلمشغولی به دردستی‌ها با پروا درگیر^۲ جهان است. پروا^۳ به منزله وجهی از اگزستانسیال دازاین است. دازاین پروای هستی خود را دارد. هستی دازاین یا چه کسی هستن دازاین برای او دارای اهمیت است. هستی دازاین پروا است. پروا یا نگران "هستی- خود-بودن" است. پروای هستی خود را داشتن این است که «چه کسی هستن» برای او، اهمیت دارد. دازاین مانند هستنده‌ی فرادستی نیست که برایش اهمیت ندارد که چه کسی است. برای هستنده فراهستی اصلاً هم هستی یا چه کسی بودن، اهمیت ندارد. برای هستنده فرادستی هستی‌اش نه اهمیت دارد و نه اهمیت ندارد. هستنده فرادستی بی تفاوت یا بااعتنا نسبت به هستی‌اش نیست، زیرا هستنده فرادستی با خودش رابطه ندارد. دازاین است که می‌تواند به هستی‌اش بی اعتنا یا بااعتنا باشد. «خودشناسی در باهم-هستن‌ای که به گونه‌ای نخستینی فهمنده است بنیان دارد» (هایدگر، ۱۳۸۹ : ۱۶۵). انسان در پروای کیستی خود را داشتن، همیشه پروای چه کسی هست دیگری یعنی دگرپروایی^۴ (تیمار) را هم دارد. دیگری را نباید با شخص دیگری اشتباه گرفت. همان خود من است که ضمن پرسش از کیستی خودم با پرسش کیستی دیگران هم مواجهه می‌شوم. «چه کسی نه این است نه آن نه خود کس و نه بعضی، نه جمع همه، چه کسی خنثی است، کسان^۵ است» (هایدگر، ۱۳۸۹ : ۱۶۹).

دازاین در عین طرح سوال چه کسی هستم، با -دیگران- هستن، هستن در میان دیگران و در اختیار دیگران بودن امکان‌های هستی خود را تجربه می‌کند. همه با پرسش چه کسی را هستم، مواجهه می‌شوند. پرسش هستی باید از طریق یا خلال پرسش «هستن-با» طرح و پی‌گیری شود (کریچلی، ۱۳۹۸: ۲). لذا «هرکس دیگری است و هیچ‌کس خودش نیست» (هایدگر، همان: ۱۷۱). «من هستم» منتشر در دیگران است. امکان «من هستم» همان هستنده‌ای هست که هر کس است. «من در وهله اول به معنای خوداصیل‌ام نیستم، بلکه دیگران، به شیوه کسان‌ام» (همان: ۱۷۳). مادامی‌که دازاین هستی خودینه‌اش را برای خودش بگشاید، آن‌گاه کشف جهان و گشودن دازاین، همیشه به منزله کنارزدن پوشیدگی‌ها و تیرگی، و درهم‌شکستن صورت‌های کاذبی انجام می‌گردد که دازاین به وسیله آن‌ها خود را بر خود فرو بسته است (همان).

وقتی دازاین مسئولیت هستی خود را به عهده می‌گیرد، اصالت^۷ دارد یا خودینه است. یعنی مسئله دازاین و مطلبش همواره توان بود راستین خودش^۸ است (هایدگر، ۱۳۹۸: ۲۱۸). دازاین اصیل می‌تواند برای خود از جانب هستی خودش تصمیم بگیرد، اما دازاین ناصیل یا ناخودینه، مسئولیت خودش را به عهده نگرفته، لذا تصمیم‌گیری برای اینکه چه کسی باشد و چگونه زندگی کند را به دیگران واگذار کرده است. در هستی ناصیل دازاین خودش نیست، اما در همین هستی ناصیل^۹ هم دازاین مسئول است و این هستی ناصیل هم مال خودش شده است (راتال، ۱۳۹۲: ۲۷). خودینگی و ناخودینگی، اصالت و عدم‌اصالت صرفاً در پرتوی مفهوم پروا و دگرپروایی درک می‌شود.

ساختار در-جهان-هستن و یافت‌حال

می‌توان گفت هایدگر دو کلیدواژه، برای احساس به کار می‌گیرد، یافت‌حال «befindlichkeit» و حال «Stimmung». اولی با اشاره به گنجایش تأثیرپذیری از جهان به معنای این است که چگونه به معنای واقعی خودمان را می‌یابیم و دومی طریقی است که در آن تنظیم می‌شویم (جباری، ۱۳۹۴: ۹۲-۹۳). ذات وجود انسانی یعنی دازاین، همیشه یافتن خویش در فاصله‌ی تسلیم به جهان و آزادی از جهان است. دازاین-هستن، همیشه وجود داشتن در یک آن‌جا، موقعیتی معنادار و خاص برای عمل است. هایدگر می‌گوید حال‌ها نمونه‌هایی از ساختار عمومی هستی ما هستند که او آن‌ها را یافت‌حال یعنی شیوه تنظیم‌شدگی ما به سوی جهان نام می‌دهد (راتال، ۱۳۹۲: ۵۰-۵۱). یافت‌حال‌ها از آن روی اهمیت دارند که کشمکش میان عقل و احساسات ما و جلوه‌ای از خصیصه‌ی بنیادین هستی ماست. طریقه‌ای که برای عمل کردن هرگز کاملاً آزاد نیستیم یا کاملاً توسط نیروهای بیرون از کنترل‌مان، تعیین شده‌ایم (همان: ۵۰). در-جهان-هستن، و گشودگی دازاین به

امکان‌ها، یعنی یافت‌حال‌ها است که کارکرد قوای حسی انسان را امکان‌پذیر می‌کند (عبدالکریمی، ۱۳۹۶: ۲۰۵).

دازاین، در هرافکندگی یافت‌حالی را تجربه می‌کند. فضای اگزیستانسیال با توسل به سنخ یافت‌حال، نور خاص و رنگ ویژه خود را می‌یابد. نکته مهم این‌که یافت‌حال‌های دازاین نسبت‌ها، را رقم می‌زند. «از حیث هستی‌شناختی، حال نوعی آغازین از هستی برای دازاین است... در آن دازاین... نسبت به خود ناپوشیده می‌شود... یک حال به ما هجوم می‌آورد. حال نه از بیرون می‌آید و نه از درون بلکه از در-جهان-هستن، به‌عنوان نحوه‌ای از این هستی دازاین، ناشی می‌شود. اما ما با تمایزی سلبی میان یافت‌حال و درک تأمل‌آمیز چیزی در درون به این طریق به بصیرتی ایجابی درباره‌ی ویژگی آن‌ها به منزله گشودگی، دست می‌یابیم. حال، پیشاپیش در هر مورد، در-جهان-هستن^۳ به منزله‌ی یک کل را ناپوشیده کرده، و اول از همه راهبری خود به سوی چیزی را امکان‌پذیر ساخته است. داشتن یک حال، در وهله نخست به امر روانی مربوط نیست، خود وضعیتی درونی نیست که بعداً به صورت معماوار به بیرون دسترسی پیدا کند و رنگ خود را بر چیزها و اشخاص بزند» (هایدگر، ۱۳۸۹: ۱۸۳). یافت‌حال به گونه‌ای اگزیستانسیال موجب ناپوشیده کردن پرتاب‌شدگی^۴ است و ناپوشیدگی متداول در -جهان-هستن ما را به فهم ژرف‌تری از جهانیت جهان می‌رساند. واقع‌بودگی^۵، به‌عنوان خصلتی از هستی دازاین، پیشاپیش تنظیم‌شدن با یک حال است. واقع بودن به اموری بر می‌گردد که برای دازاین در واقع‌بودگی پرتاب‌شدگی و سپرده‌بودن اهمیت دارد (همان: ۱۸۱). یافت‌حال نوعی اگزیستانسیال بنیادی است که در آن، دازاین آن‌جای خویش است و به قول هایدگر از ساخت‌های اگزیستانسیال است که در آن‌ها هستی «آن‌جا» خودش را نگاه می‌دارد (همان: ۱۹۱). یافت‌حال هم دازاین را به نحو اونتولوژیکی خصلت‌نمایی می‌کند و هم برای تحلیل اگزیستانسیال از اهمیت روشی بنیادینی برخوردار است (همان: ۱۸۷).

بدن زیسته، یافت‌حال و حال

سوژه دکارتی از تجربیات و حالت‌های ذهنی تشکیل شده که می‌تواند مستقل از حالت جهان پیرامون، باشد. به گفته دکارت من جوهری هستم که ماهیت کلی آن صرفاً تفکر کردن است، بنابراین نیازی به مکان برای وجود داشتن ندارد (Decartes, 1980: 18). هایدگر در سخنرانی‌های زولیکن سوئیس جایی که به همراه مدارد بوس سخنرانی‌هایی درباره روانکاوی یا دازاین‌کاوی ارائه می‌داد، ضمن پایبندی به کتاب هستی و زمان، به مسائلی پرداخت که قبلاً کمتر برجسته شده (جباری، ۱۳۹۴: ۱۷) یا درباره آنها شرح کمتری داده شده بود. در این سخنرانی‌ها که

از سال ۱۹۵۹ تا ۱۹۶۹ برگزار شده؛ هایدگر به ایراد منتقدان خود مانند مرلوپونتی و سارتر برای کم توجهی به بدن در کتاب هستی و زمان و پرداختن به آن در حد شش خط، پاسخ می‌دهد (Heidegger, 2001: 231). هایدگر جسم^{۲۵} و بدن زیسته^{۲۶} را از هم متمایز می‌کند. پاسخ با اشاره به نبود کلمه‌ای فرانسوی برای بدن زیسته، متوجه بدفهمی متفکران فرانسوی در مورد مفهوم «در-جهان-هستن» است (Heidegger, 2001: 89, 272). دازاین همواره از پیش باید مجال مواجهه بدهد تا هستنده (موجود) بتواند اساساً به مثابه مواجهه‌شونده خود را برای دازاین آشکار سازد. نخست در این مواجهه و به واسطه این مواجهه است که هستنده (موجود) اساساً موجود می‌شود (رجبی، ۱۳۹۸: ۲۹).

به گفته هایدگر نویسندگان فرانسوی حضور^{۲۷} و مواجهه را حضور ایزکتیو و نیز قصدیت (حیث التفاتی)^{۲۸} گاهی سوپزکتیو درک کرده‌اند (Heidegger, 2001: 272). در حالی که در، در جهان-هستن، هستن-با^{۲۹} و هم‌دازاینی^{۳۰} هم بادبیرگان هستن و دیگر پروایی و هم دلمشغولی به ابژه‌های دردستی مد نظر است. مواجهه رویدادی است که با دازاین ژوی می‌دهد و نمی‌توان آن را به یک تصمیم و فعل ارادی فروکاست (رجبی، ۱۳۹۸: ۲۹). اصطلاح مواجهه‌آژد هایدگر خود نشان می‌دهد که این رابطه بیناسوپزکتیو بین دازاین و هم‌دازاینی وابسته به بدن زیسته است.^{۳۱} بدن زیسته برای هایدگر ورای جسم، جایی است که دازاین درگیر مشارکت در جهان است. با روابط و تأثیر متقابل و مشارکت با تأکید بر بدن زیسته، روشی که در آن ما همواره پیشاپیش درگیر جهان هستیم را تأیید می‌کند. دازاین یک وجود فرادست نیست، اگر انسان به مثابه یک شی و موجود فرادست انگاشته شود یا در وضعیت فرادستی قرار گیرد، مانند همه موجودات متناهی دیگر که درون جهان‌اند دارای تناهی می‌شود (رجبی، ۱۳۹۸: ۲۳). دازاین، با افکندگی بر امکان‌ها، خاصیت برون‌شونده و استعلایی، دارد که اختیار دیگران در گشودن امکان‌ها لحاظ می‌شود. دازاین‌ها و دیگران بخشی از تجربه ما هستند و اعمال معنادار آنها بخشی از محیط پیرامونی است که بدن‌های زیسته‌مان در آن مستغرق است. به همین دلیل، دازاین به نحو در-جهان-هستن است که اگزستانس دارد (هایدگر، ۱۳۹۸: ۲۱۸). بر طبق نظر هایدگر، دازاین‌ها و دیگران با جهان شکل داده می‌شوند. ما با دیگر دازاین‌ها به منزله بدن‌های زیسته در جهان هستیم. به نحوی که حرکت شخصی دیگر در نسبت با محیط پیرامونی معنادار، حرکتی صرف یا بیان تفکر یا احساس درونی نیست بلکه ژست است. در این حالت از نظر هایدگر ژست هیچ ربطی به احساس درونی و بیان^{۳۲} ندارد. ژست یعنی زیستن بدن که وارد یک فضای بی‌تفاوت نمی‌شود. رفتار با دیگران در منطقه‌ای اتفاق می‌افتد که رابطه با دیگری هم در آن شکل می‌گیرد (Heidegger, 2001: 90-91). هر جهت‌گیری به سوی امکانی بدن دازاین را با ژست خاصی روبرو می‌کند. ژست‌های بدنی

متفاوت نشان‌دهنده حال‌های متفاوتی هستند که از بیرون در یک موقعیت رقم می‌خورند. هر حالی با ژستی به نمایش در می‌آید. نزد هایدگر در کتاب هستی و زمان بدنمندی^{۳۵} صورت‌بندی یافت‌حال، و ژست‌های بدن با توجه به در-جهان-هستن، هستن-با و هم‌دازاینی است که نحوه زیستن آن یعنی حال، بر اهمیت بدن زیسته دلالت می‌کند. بدن زیسته یعنی بدن دازاینی که در یک نسبت با دازاینی دیگر، بر اساس یافت‌حال‌های گوناگون ژست‌های نابیانگرایانه اجرا می‌کند و از خلال این ژست‌ها رابطه یا نسبت با دازاین دیگر را تجربه می‌نماید.

ترس

هر یافت‌حالی به دازاین نشان می‌دهد که چگونه با توجه به جهان اطراف خود، وجود دارد (راتال، ۱۳۹۲: ۵۳). بنابراین هستی‌داشتن دازاین با یافت‌حال تعیین بخشیده می‌شود. هر حال، چیزها را به شیوه خاص پدیدار می‌کند و دازاین را به شیوه‌ی دیگری پدیدار می‌کند. یافت‌حال ترس،^{۳۶} پیشاپیش جهان را مثلاً به عنوان چیزی که با آن او می‌تواند در معرض تهدید قرار گیرد، آشکار می‌کند. چیزی که در یافت‌حال امر ترسناک یافت شده است، می‌تواند کشف کند که آنچه از حیث جهان پیرامون تودستی است، تهدیدکننده است. گشودگی دازاین نسبت به جهان از طریق هماهنگ کردن یافت‌حال از لحاظ اگزیستانسیال بر ساخته می‌شود... از حیث اگزیستانسیال یافت‌حال، حاکی از تسلیم شدن آشکار به جهان است که از آن می‌توانیم با چیزی رویارو شویم که برای ما مهم‌ست (هایدگر، ۱۳۸۹: ۱۸۷).

سه منظر برای نگریستن ترس وجود دارد: ۱- چیزی که در برابر آن می‌ترسیم و ۲- خود رسیدن ۳- چیزی که به خاطر آن یا بر آن می‌ترسیم (هایدگر، ۱۳۸۹: ۱۸۸). امر ترسناک، همواره چیزی تلاقی شونده در درون جهان با نوع هستی دردستی، فرادستی یا باهم-آن‌جا-هستن، و دارای خصلت تهدیدکنندگی است (همان). ترسیدن یعنی به محض التفات چیز نزدیک شونده، ترس بر ما حاضر است و تقدم و تأخری بین امر نزدیک شونده و ترسناکی‌اش وجود ندارد. در ترسیدن است که ترس می‌تواند با نگریستن آشکار به چیز ترسناک آن‌را برای خودش روشن کند. یافت‌حال ترس، پیشاپیش جهان را از این حیث که امر ترسناک می‌تواند نزدیک شود (همان: ۱۸۹)، می‌گشاید. دازاین چیزی است که ترس بر آن یا به خاطر آن می‌ترسد. دازاین هستنده‌ی ترسنده است. دازاین صرفاً هستنده‌ای است که در هستی‌اش هم همین هستی را دارد، می‌تواند بترسد (همان). دازاین در وهله اول بر وفق چیزی که دلمشغول آن است، هست. در خطر بودن آن چیز، تهدید هستن در کنار... است. ترس، دازاین را عمدتاً به شیوه سلبی می‌گشاید. ترس ما را گیج و سردرگم می‌کند. ترس در عین این‌که به در-هستن به خطر افتاده مجال دیده شدن می‌دهد در

عین حال آن را فرو می‌بندد، به گونه‌ای که دازاین با فرونشستن ترس، باید دوباره از نو راه خود را پیدا کند (همان).

ترسیدن دازاین صرفاً ترسیدن برای خود نیست. دازاین می‌تواند برای دیگری بترسد، بی‌آنکه خودش بترسد. ترسیدن برای دیگری، نوعی ترسیدن برای خود است. «در این جا چیزی که نگران آنیم هم-هستن با دیگری است که می‌تواند از ما ربوده شود. ترسیدن برای... متوجه باهم-آنجا-هستن‌ای است که در معرض اصابت است... دقایق مقوم ترس متنوع است. بدین ترتیب امکان‌های وجودی گوناگون ترسیدن پدیدار می‌شوند. ترس می‌تواند به وحشت، دهشت و هول تبدیل شود. چیزی که در برابرش وحشت می‌کنیم چیزی شناخته و آشناست که ناگهان سربرمی‌آورد و اگر خصلت چیزی ناآشنا را داشته باشد به دهشت تبدیل می‌شود. چیزی که هم ناآشنا است و هم ناگهان پدیدار می‌شود به هول بدل می‌گردد» (همان: ۱۹۰-۱۹۱).

امر ترسناک چیزها را ترسناک پدیدار می‌کند. ترس از یک چیز تمام جهان را به رنگ دیگری در می‌آورد. برای نمونه ترس دازاین را آسیب‌پذیر نشان می‌دهد. ترس امکان‌ها را برای دازاین به گونه‌ای آشکار می‌کند که فقط در این یافت‌حال امکان خفته‌ی در جهان هستن ترس‌مندانه، گشوده می‌شود. به گفته هایدگر یافت‌حال ترس، زمانمندی ناخودبینه دارد که انتظار را تقویم می‌کند. انتظار نهفته در ترس، اجازه می‌دهد چیزی تهدیدکننده به سوی هستنده‌ای که به صورت برون‌خویشانه به آن گشوده است، بازآید. طبق نظر هایدگر خودفراموشی یعنی از برابر هستن-توانستن واقع بوده، واپس نشسته شود و به امکاناتی برای خلاصی خود و طفره‌روی چنگ زده شود. دلمشغولی توام با ترس «خود» را فراموش می‌کند، این خودفراموشی موجب می‌شود بسیاری از هستنده‌های دم‌دستی به دلیل سردرگمی در امکان‌های پیش‌رو اهمیت پیدا کنند (هایدگر، ۱۳۸۹ : ۴۳۱-۴۳۰). در این یافت‌حال برعکس اضطراب، دازاین کیستی خود را یا چه کسی هستن خود را فراموش می‌کند، اینکه چه می‌توانسته انجام دهد را فراموش می‌کند، به امکان‌هایی که ترس بر او حاضر می‌سازد، گشوده می‌شود. خودفراموشی در ترس، حاضرسازی سردرگم نزدیک‌ترین چیزهای دردستی است (هایدگر، همان: ۴۳۱).

اضطراب و مرگ

هر چه دازاین بما هو دازاین می‌کند عملی است، در جهت پا گذاشتن به یک نسبت. دازاین پروای هستی خود را دارد و از طرف دیگر در هستی دیگران مستغرق است. در وهله اول دازاین به عنوان خود، خودی در جهان است. در نتیجه‌ی ارتباط با هستی خودش فراتر از سایر هستنده‌های ابزاری و خراب شده یا مختل شده و غیر ابزاری زمینه‌ای فراهم می‌شود. فهم هستی وقتی صورت می‌گیرد که هیچ امکانی دازاین را فرا نمی‌خواند. نه امکان‌های گذشته و نه اکنون. در این وضعیت دازاین

به سوی مرگ^۸ یعنی هیچ است. دازاین نمی‌تواند خود را بر آن بیفکند. آینده وقتی است که هیچ امکانی به دازاین گشوده نمی‌شود. امکان هست، برای دازاین اهمیتی ندارد و این زمانی است که فقط یک امکان تهی یا پرسش چه کسی هستم سربرمی‌آورد. دازاین در دیگران پراکنده شده است. هایدگر این سوال را مطرح می‌کند: چطور می‌شود از دام جهان رست، از کسان رست. اما یک رهایی یا آزادی برای فاصله از دیگران لازم است. اضطراب^۹ یعنی دیگر هیچ چیز، دازاین را جذب نمی‌کند. همه نیروها، کشش‌ها و علاقه‌مندی‌ها خنثی شده‌اند. همه چیز و همه امکان‌ها تجربه شده (هایدگر، ۱۳۸۹: ۱۹۵). بروز اضطراب واقعی از آن روست که دازاین در اعماق هستی‌اش مضطرب است. در اضطراب دو امکان گشوده می‌شود: خودینگی، ناخودینگی (همان: ۲۵۱). در اضطراب همه دم‌دستی‌ها و فرادستی‌ها در محاق محو می‌شوند و در نیستی فرو می‌روند. گویی اضطراب نه در برابر چیزی مضطرب است نه به خاطر چیزی (هایدگر، ۱۳۸۹: ۴۳۱). پدیده اضطراب نوعی احساس درونی نیست. آنچه در برابرش مضطربیم کاملاً نامتعیین است. اضطراب برای... تهدید امر نامتعیین است. اضطراب به دازاین در سوی خودینه‌ترین در -جهان- هستن، فردیت می‌بخشد. اضطراب هستن به سوی خودینه‌ترین «هستن-توانستن» یعنی آزاد بودن برای فرآچنگ آوردن، است. دازاین با یافت‌حال اضطراب خود را در زیر تأثیر فشار یک امکان تهی یا سوال کیستی خودش روبرو می‌بیند. فشار این امکان تهی، چون یافت‌حال پدیدار می‌شود. در اضطراب، دازاین در برابر خودش قرار می‌گیرد. گریز^{۱۰} یعنی فرار سقوط‌کننده به درون در خانه بودن. اضطراب برعکس سقوط است. دازاین با در خانه نبودن فردیت می‌یابد. سقوط، فرار دازاین از برابر خودش به منزله خود-هستن-توانستن است، اضطراب روبرو شدن دازاین با خودش به منزله «نه-هنوز-هستن-توانستن» است (همان: ۲۴۴-۲۵۱). یافت‌حال که اضطراب است جهان را به منزله چیزی که اهمیت یا دلالتش را از دست می‌دهد، بر دازاین پدیدار می‌کند و خود دازاین هم با یک یافت‌حال، به نحوی عیان می‌شود. دازاین روی «هستن توانستن» خودینه‌اش قرار می‌گیرد. اضطراب یگانه‌ترین چیز را در برابر دازاین می‌گشاید. پیشی‌جستن، دازاین را مطلقاً متفرد می‌کند و به آن مجال می‌دهد تا در این متفردشدن از تمامیت «هستن توانستن» اش یقین حاصل کند. یافت‌حال بنیادی اضطراب به خودفهمی دازاین بر حسب بنیان^{۱۱} خودش تعلق می‌گیرد. هستن به سوی مرگ، ماهیتاً اضطراب است (همان: ۳۱۴). اضطراب هستی دازاین را به ما هو دازاین آشکار می‌کند. این پدیده، یافت‌حالی است که بر اثر بی‌رنگ شدن همه امکان‌ها یافت می‌شود و نحوه زیستن آن در جهان، مرگ است.

مواجهه با هیچ جهان، با هستن‌توانستن ناب، دازاین را آزاد می‌کند. خودینه‌ترین «هستن-توانستن» ناب مرگ است. مرگ امکان عدم امکان دازاین است. اضطراب ناتوانی از زیستن و

افکندن بر امکان‌ها را آشکار می‌کند. مرگ شیوه‌ای از هستن است که دازاین این‌که هست آن‌را به عهده می‌گیرد (هایدگر، ۱۳۸۹ : ۳۱۷). هایدگر می‌گوید مرگ با پایان به منزله فرادستی بودن فرق دارد (همان : ۳۰۸). مرگ به معنای فراپیش خود بودن^{۴۳} ادایمی، نهایی‌ترین نه‌هنوز اوست. اینجا در این موقعیت فرصت تأمل بر کیستی خود دازاین فراهم می‌شود. وقتی برهنه و عریان از دازاین جایگاه‌ها، می‌خواهد به پرسش چه کسی هستم خود پاسخ دهد. دازاین باید مادام که در جهان است، در هستن توانستن‌اش همواره چیزی نه-هنوز باشد. مرگ امکانی است که با امکان‌های دیگر متفاوت است. امکان «نه-دیگر-آنجا-هستن» ناتوانی از امکان فرافکندن خود دازاین بر امکان‌های جهان است. مرگ «نه-دیگر-هستن-توانستن» است. پایان-هستن-اجرای مرگ به منزله یک امکان است. هایدگر مرگ را نه-دیگر-آنجا هستن و از طرف دیگر آن‌را به مثابه یک امکان دازاین تعریف می‌کند. در حقیقت مرگ به «امکان عدم امکان» تبدیل می‌شود. مرگ به منزله یک امکان یا در خود فروبستگی امکان آینده است. «در آینده‌ی پیش‌روی دازاینی که در امر میانه^{۴۴} و حد متوسط است خود او تکامل می‌یابد و در پیش دویدن به مثابه یگانه یکباربودگی یگانه تقدیرش در امکان یگانه گذشته‌اش آشکار می‌شود. این فردانیت امر ویژه و اصیل و از آن خود دارد که به او مجال نمی‌دهد به سوی فردانیتی رهسپار شود که به معنای شکل‌گیری تدریجی خیال‌انگیز وجودها (هستی)‌های استثنایی است» (هایدگر، ۱۳۹۳ : ۷۲).

تحلیل یافت‌حال‌های دازاین در بحران کوید ۱۹

کوید ۱۹، مولکولی پروتئینی است که با اتصال گیرنده‌های تیز سطح خود به پروتئین‌های سطح سلول، از راه مخاط دهان و بینی و چشم وارد آن می‌شود و شروع به جهش می‌کند و به صورت غیرقابل باوری تکثیر می‌شود. راه اصلی انتقال که تا امروز مورد تأیید مرکز کنترل و پیشگیری بیماری‌ها (CDC) و سازمانی جهانی بهداشت (WHO) بوده از طریق ذراتی انجام می‌شود که از راه سرفه، عطسه و صحبت‌کردن در هوا پراکنده می‌گردد. کوید ۱۹ یکی از هوشمندترین ویروس‌هایی بوده که از سال ۲۰۱۹ جایگزینی در بدن انسان به جای حیوان را انتخاب کرده است. این ویروس براساس اطلاعات ژنی افراد به انسان حمله می‌کند و به تناسب آن داده‌ها، اندام‌های بدن را درگیر می‌نماید. گاهی این اندام ریه‌های انسان است که کوید ۱۹ آن را به دشمن بدن تبدیل می‌کند، آنتی‌بادی بر ضد آن تولید می‌نماید و آن‌را از کار می‌اندازد. گاهی بویایی و چشایی را تحت تأثیر قرار می‌دهد. گاهی نیز گوارش و هاضمه انسان را دستکاری می‌کند. روی عملکرد مغز هم تأثیر می‌گذارد. گاهی هم بدون هیچ علائم فاحش و متمایزی با از کار انداختن قلب، افراد

را به استقبال مرگ می فرستد. به هر حال به دلیل گستردگی شیوع، جهش های بسیار، عملکرد متغیر و سرعت عمل خود است که اثرگذاری آن؛ به یافت حال های متفاوتی منجر شده است. همین ورود زورکی کوید ۱۹ به زندگی انسان هزاره بیست و یکم خود یک عامل اختلال در جهان هر روزه دازاین محسوب می شود. خود دازاین هم با نفوذ کوید ۱۹ تبدیل به هستنده فرادستی می شود. به دلیل انتقال سریع این ویروس، برخی اقدام ها چون فاصله گذاری های اجتماعی، استفاده از ماسک و حتی قرنطینه برای کاهش تماس نزدیک اتخاذ شده است. در مواجهه با ویروس کوید ۱۹ نسبت های مختلفی برقرار می شود، نسبت هایی که نظام سرمایه داری با کوید ۱۹ برقرار کرده، نسبت های علمی و انتیک و نسبت های پدیدارشناختی. هر یک به طریقی با ارتباط بین دازاین و کوید ۱۹ مواجه هستند و به سمت این ویروس جهت گیری می کنند. تفکیک این نسبت ها کمک می کند عالم خلط شده با جهان پدیداری را از هم متمایز نماییم. این مزیت را دارد که به طور دقیق تر تحلیل یافت حال ها و حال های دازاین و به عبارتی تحلیلیات دازاین را^{۴۵} پیش ببریم.

نسبت سرمایه داری با کوید ۱۹

سرمایه یک چیز نیست، بلکه فرآیندی است که در آن پول دائم در جست و جوی پول بیش تر به کار گرفته می شود. سرمایه داران یعنی همان هایی که این فرآیند را به جریان می اندازند-چهره های بسیار متفاوتی به خود می گیرند. سرمایه داران عرصه ی مالی با قرض دادن به دیگری در مقابل دریافت بهره پول خود را افزایش می دهند (هاروی، ۱۳۹۴ : ۶۸). سرمایه داری به صورت رقابتی، انحصاری و انحصاری دولتی مسیر تحول خود را طی می کند (باتامور، ۱۳۸۷ : ۳۲۷) و سازوکاری است که هدفش کسب سود بیشتر و پول بیشتر و انباشت آن است.

طبق نظر ژان لوک نانسی^{۴۶} پاندمی ویروس کرونا محصول جهانی سازی است، در نتیجه ویژگی ها و گرایش های واپسین آن را پررنگ می کند. این پاندمی عامل فعال، رقابت جو و تأثیرگذار تجارت آزاد است. با ورود کرونا جهان به میدانی از نیروهای تحریک شده علیه یکدیگر تبدیل شده است. جهانی عریان از هرگونه عنصر متمدانه ای که از پیش واردبازی شده است. امروز بیشتر بیماری ها درون زا هستند که از شرایط زندگی مان برآمده اند. از کیفیت غذا و مسمومیت محیط زیستمان. کرونا ویروس بسیار انسانی است. انسان در منجلا ب انسانی گیری کرده که توسط رخدادهای موقعیت هایی که خودش تولید کرده در هم شکسته است (نانسی، ۱۳۹۹). به گفته نانسی این پاندمی عامل فعال، رقابت جو و تأثیرگذار تجارت آزاد است. پاندمی محصول موقعیت هایی است که انسان این قرن را در تنگنا انداخته است.

اگر این گفته نانسی را بپذیریم که انتشار کرونا وابسته به مقاصد سرمایه داری و نیز جهانی سازی است، می توانیم بگوییم مبارزه علیه کوید ۱۹ برای اینکه ما را از پا در نیورد، مانند مبارزه با مضرات

مقاصد جهانی‌سازی و سرمایه‌داری تلقی می‌شود. بنابراین این بررسی دو نکته را روشن می‌کند: سرمایه‌داری نمی‌تواند با عواقب و ضررهای ناشی از قرنطینه پاندمی کوید ۱۹ کنار بیاید. بنابراین به سرعت به سمت راهی برای کنترل و تولید واکسن و... براساس کشف عملکردهای مختلف و هوشمند کوید ۱۹ پیش می‌رود. این سرعت دو مزیت دارد: کنترل فضا و نیز سودآوری.

سرمایه‌داری در سراسر جهان فضاهایی تولید می‌کند که نمود مادی، عینی و ابژکتیو دارد. اما برای درک ابعاد و تأثیر این فضا بر یک فرد برنامه می‌ریزد تا هم به راحتی قابل کنترل باشد و هم با کمترین هزینه بیشترین سودآوری را برای آنها داشته باشد. سرمایه‌داری روابط فضا را ساخته و یا آن را مطابق اقتضائات اقتصادی فضای جهانی بازسازی می‌کند. تولید فضا بن‌مایه‌ای است دارای جنبه‌های صریح سیاسی و به سیستم‌های در حال پرورش تولید در سرمایه‌داری مربوط است (Elden, 2004 : 181). در حقیقت، از منظری باید به جای فضاهای خاص یک کشور یا جغرافیا از فضای جهانی سخن به میان آورد. این فضاها فشردگی خاصی دارند تا با حرکت سریع سرمایه شاهد اثرگذاری متقابل کوتاه‌تر باشد.

طبقه‌های اجتماعی ماحصل عملکرد ساختار و سازمان‌دهی فضایی افراد است. بنابراین آنچه به جرأت می‌توان گفت این است که چیرگی بر فضا و زمان به همراه کاوش بی‌وقفه برای چیرگی بر طبیعت از دیرباز جایی مهم در ذهن جمعی جوامع سرمایه‌داری داشته تا سرمایه هر چه بیش‌تر در فشردگی فضایی-زمانی به حرکت در آید و فواصل اثرگذاری متقابل فشرده و کوتاه شود (هاروی، ۱۳۹۴ : ۲۴۱). اما هر دازاین جهان خودش را دارد که خود را بر امکان‌های جهان خودش و به اصطلاح تعیین‌شده توسط دیگران می‌افکند و به همان واسطه جهان‌های متداخل و متوازی را تجربه می‌کند. بنابراین جهان دازاین در کل همگنی‌پذیر نیست. با وجود اثربخشی همگن‌کننده «جهانی‌سازی»، دازاین در یک جهان زندگی نمی‌کند. علی‌رغم ایده صلح سرمایه‌داری و جهانی‌سازی جهان تبدیل به یک ظرف همگن و یکپارچه نشده است. هر کدام از دازاین‌ها در چندین جهان در هم‌تنیده زندگی می‌کنند که بر پیوستگی ارزش‌گذاری و بر چگونگی حرکت او در جهان تأثیر می‌گذارد (بولت، ۱۳۹۵ : ۳۱-۳۵). تفکیک جهان‌های مختلف به تحلیلیات دقیق‌تر ژست‌ها، یافت‌حال و عملکرد دازاین می‌انجامد. از آنجا که دازاین دربردارنده فضای اگزستانسیال یا روشنگاه است با حرکتش به فضای دکارتی جهت و شکل می‌دهد. فضا با او حرکت می‌کند و دچار تغییر می‌شود، نه اینکه فضایی باشد و او را شکل و تعین بدهد. مهمترین مولفه‌ی تعیین‌کننده هم حال و یافت‌حال است. برای نمونه دازاین وقتی مضطرب است فضای اگزستانسیال او به گونه‌ای آشکار می‌شود و چیزها را هم برای او به شیوه‌ی دیگری پدیدار می‌کند. روابط دازاین در کل بر مکان و زمان تقدم دارند و آن‌را می‌سازند. گاهی از این رابطه به خطوط هم‌دازاینی، گاهی

به خطوط ناهم‌دازایی دازاین و ... گاهی به ارتباط با هستن خودینه او یاد می‌کنند. هایدگر در هستی و زمان ظهور و آشکارشدن دو طرف نسبت‌ها را وابسته به یافت‌حال دازاین در نظر می‌گیرد، یافت‌حال در این آشکارسازی، شیوه هستن خاصی را هم رقم می‌زند.

با توجه به این نکته متوجه می‌شویم فشردگی فضایی-زمانی برای سرعت‌بخشی به حرکت‌کردن سرمایه از اهداف سرمایه‌داری است. زندگی ما تحت سیطره‌ی فشرده‌سازی و سرعت‌بخشی وابسته به اهداف و تکنیک‌های سرمایه‌داری است. سرمایه‌داری تولید فضای اجتماعی دازاین را تحت‌تأثیر قرار می‌دهد. در کل جهانی‌سازی سرمایه‌داری با مکانمندی و فضا‌مندی دازاین که در جهان‌های موازی و سیال متفاوتی زندگی می‌کند سر‌مبارزه دارد. از طرف دیگر، ویروس ماحصل زندگی خود بشر در سیطره جهانی‌سازی و سرمایه‌داری، دازاین را به نوع دیگری از در-جهان-هستن، مجبور کرده است. پاندمی کوید ۱۹ علاوه بر اثرگذاری روی جهان‌های موازی، برای خود موقعیت‌هایی را رقم می‌زند که گرچه از سویی فاز بهداشتی و پزشکی، دارو، تولید واکسن و درمان و حتی گرایش به مدگرایی در زمینه تجهیزات و پوشش محافظتی را بستر مناسبی برای اهداف سرمایه‌داری می‌کند، اما از سویی دیگر خود این پاندمی بر مناسبات سازوکار سرمایه‌داری در بسیاری از ابعاد و جهات اقتصادی اثر می‌گذارد.

نسبت علمی با کوید ۱۹

دانشمندان، پزشکان و محققان خود را موظف می‌دانند شیوه بشری ما برای معنادار کردن چیزها و ارتباط دادن چیزها به یکدیگر و احساس و ارزش‌گذاری چیزها را نادیده بگیرند و در عوض تلاش می‌کنند به چیزها به گونه‌ای خنثی و بی‌احساس بنگرند. هدف آنها این است که به طور دقیق ویژگی‌هایی از چیزها که به لحاظ علمی کارا هستند را به طور مجزا بررسی کنند (راتال، ۱۳۹۲: ۳۵). از آنجا که مستندات علمی اقدام به ارائه اطلاعاتی درباره کوید ۱۹ می‌کنند که در یک بازه زمانی کوتاه با تغییر رفتار و جهش‌های گاه و بیگاه آن رنگ می‌بازد تبعاً دازاین هنگام مواجهه با کوید ۱۹ خود را در وضعیت‌هایی گیج‌کننده می‌یابد. بنا به تغییر عملکرد این ویروس متوجه نمی‌شود، چگونه باید اشیاء و اعمال را به یکدیگر مرتبط کند و در نتیجه آن را به تمامی مهار و کنترل نماید.

گفتیم تمایزی میان بدن به معنی جسم به منزله ابژه علوم طبیعی و بدن زیسته به معنای بدن پدیداری است که معروض یافت‌حال‌های متفاوتی واقع می‌شود. بدن زیسته یعنی بدنی که در تجربه با دیگران و ابژه‌های دم‌دست خود را در حالی یافته است. جسم ابژه علوم طبیعی است. ورای بدن زیسته، جسم به لحاظ فیزیکی، زیستی، فیزیولوژیستی، ... ویژگی‌ها، تعاریف و کارکردهای خود را دارد. از سوی دیگر جسم دازاین هم هست که ابژه مطالعه‌ی پزشکان و محققان است و رفتارشناسی کوید ۱۹ با توجه به تأثیرات آن روی همین جسم مورد مطالعه و توجه میکروبیولوژیست‌ها قرار

می‌گیرد. سرانجام آن روز می‌رسد که دازاین بتواند با ساخت واکسن در نسبت‌های علمی، لشکرکشی کوید ۱۹ بر سرزمین جسم خود را کنترل کند. افزون بر این بعد، در نسبت‌های علمی محققان درباره نسبت جهش‌های ویروس کرونا با میزان سرایت‌پذیری و خطرناک‌تر شدن آن تحقیق می‌کنند. از اینکه ذرات بیشتری از ویروس بر شدت بیماری اثرگذار است یا آن را سرایت‌پذیرتر می‌کند، به دیگران اطلاعات می‌دهند. آنها درباره اثر اشعه UV در از بین بردن ویروس، پژوهش می‌کنند. همچنین از خلع سلاح کردن کوید ۱۹ توسط آنتی‌بادی‌های موجود در بدن لاما، گزارش ارائه می‌دهند.^{۴۷} برای فردی که مبتلا است و درگیری حاد دارد، بستری شدن در بیمارستان، دو وضعیت پیش می‌آورد. در وضعیت اول دازاین از فعالیت‌های بی‌وقفه‌ی روزمره جدا شده و روی تخت بیمارستان به ابژه‌ی بی‌روحي در دست پزشکان عفونی، بیهوشی و .. برای بهبود عملکرد و نجات جسم او تبدیل می‌گردد. در این جریان آزمایش، تست خون، سی‌تی اسکن و از فرد مبتلا انجام می‌شود. موقع نجات صرفاً این جسم دازاین است که مسئله می‌شود. این جسم تا قبل از اینکه یک اندام در گیر مثل ریه، مغز، یا اندام‌های گوارشی در آن خودی نشان دهد؛ تا همین چندین روز پیش دستخوش فهم نامصرح و دلمشغول در جهان-هستن، بوده است. به محض ابتلا یک اندام یا ارگان به منزله عامل درد، دازاین را به هستنده فرادستی تبدیل می‌کند. مطالعه علمی و نتایج آنها روی جسم همین افراد مبتلا صورت می‌گیرد، اما هر دو، این جسم و کوید ۱۹ با هم وارد رابطه‌ای می‌شوند که در نسبت با هم آن را بدون پیشفرض‌های علمی تبدیل به بدن زیسته می‌کند. بدن زیسته‌ای که تمام ابژه‌های دم‌دستی را تبدیل به عامل ناقل ویروس و دازاین یا انسانی دیگر را به منزله منشأ صدور آن می‌بیند. اما صرفاً جنبه دوری‌گزینی دازاین از دیگران مطرح نیست، انواع دیگری از رابطه‌ها برای انسان‌ها در این رابطه، توسط کوید ۱۹ رقم می‌خورد که نسبت‌های پدیدارشناختی را می‌سازند. در پدیدارشناسی به ویژه هایدگری بیشتر این بدن زیسته است که مورد تحلیل قرار می‌گیرد. دازاین کاوی به جای کاویدن روان می‌تواند در یک بحران متوجه ژست‌های متأثر از یافت‌حال او باشد و ژست کاوی به حال کاوی در موقعیتی چون بروز شرایط کرونا و کوید ۱۹ تحویل شود.

نسبت پدیدارشناختی با کوید ۱۹

کوید ۱۹ به منزله ویروسی کنترل نشده از خانواده شناخته؛ با علائمی ناآشکار و سازوکارهای دفاعی نامشخص معرفی شده است. با توجه به ویژگی در-جهان-هستن دازاین، و براساس طغیان کوید ۱۹ یافت‌حال‌های دازاین به چند حالت بروز پیدا می‌کند.

-ترس: تفکیک و تحلیل ترس‌های پدیداری در مواجهه با کوید ۱۹ ترس از آلوده شدن به بیماری، آلوده بودن به بیماری و قرنطینه در خانه یا بیمارستان، ترس از شناسایی به منزله مبتلا به کوید، ترس از فوت، دگرترسی، بیماری‌هراسی و... را آشکار می‌کنند.

-اضطراب: درگیر شدن اندام موردحمله کوید ۱۹، شناسایی اندامی از جسم به منزله عنصر مهاجم، بستری شدن در بیمارستان، تبدیل شدن جسم به ابژه مطالعه پزشکان، در صورت ابتلای شدید به کرونا بی‌رنگ شدن همه امکان‌های پیش‌روی دازاین.

یافت‌حال ترس در مواجهه با کوید ۱۹

بشر این هزاره ظاهراً با بیمارهای پاندمیک و ابعاد گسترده آن به دلیل پیشرفت‌های پزشکی کمتر از گذشته مواجهه می‌شود، اما آنچه اکنون آشکار شده است خلاف این امر را می‌رساند. مقوم ترس در برابر کوید ۱۹ می‌تواند کاملاً متنوع باشد. در این صورت امکان‌های وجودی گوناگون ترسیدن آشکار می‌شود. هجوم ناگهانی و سربرآوردن ویروسی نامتعارف و هوشمند و در عین حال پرترفند با عملکردهایی متفاوت از سایر خانواده این ویروس، ترس را به هول بدل می‌کند. در مواجهه با کوید ۱۹ زیستن خود ترس، به منزله یافت‌حال است که مورد بررسی قرار می‌گیرد. اینجا دیگر نه کوید ۱۹ بلکه یافت‌حالی مد نظر است که عمل دازاین را رقم می‌زند. کوید ۱۹ که در برابر آن ترسناکیم خصلت تهدیدکنندگی دارد. نوع درگیری هستنده یعنی دازاین با آن گزندناکی است که خود را در مجموعه‌ای همبسته از درگیری‌ها نشان می‌دهد. دازاین موقع اصابت را حتی در نزدیکی امر گزندناک نمی‌داند. بدین معنا گزندناک که در هر باهم‌دازایی، کوید ۱۹ به منزله نزدیک‌شونده در نزدیکی، از کنار و بیخ‌گوش دازاین رد می‌شود. این بیخ‌گوش بودن کوید ۱۹، ترس را تقویت می‌کند. آماج این گزندناکی حیطه‌ی معینی است که ویروس می‌تواند بدان اصابت کند و از طریق دهان چشم و بینی انتقال صورت گیرد. امر ترسناک از ناحیه معینی می‌آید یا از گلو و مجرای تنفسی یا دست آلوده. گلو، دست، صورت همه آن‌چه کوید ۱۹ از آن می‌آید به ماهو آشنا است، اما عملکرد چیزی که حاصل درگیری و تعامل با آن است نگران‌کننده است. ویروس نادیدنی سنگین تاج خروسی از تهدیدکنندگی فراتر می‌رود و چنان نزدیک می‌شود که مسلط می‌گردد. به قول هایدگر این نزدیک آمدن نزدیک آمدنی است در همین نزدیکی. کوید ۱۹ برای همه و به همه نزدیک است. دوری آن غیرقابل تصور است. در این نزدیکی، دازاین از هم-دازایی دوری می‌گزیند، دستکش دست می‌کند، ماسک می‌زند و فاصله‌گذاری اجتماعی را رعایت می‌کند. اما دسته‌ای هم هستند که یافت‌حال ترس هیچ‌گونه تفاوت عملکردی را در آنها رقم نمی‌زند: نه ماسک، نه دستکش، نه فاصله‌گذاری اجتماعی. آنها بی‌تفاوت نسبت به شرایط خاص همچنان دلمشغول فرافکندن خود

برامکان‌های پیش‌رو و چشم‌انتظار واکسنی هستند که نظام سرمایه‌داری می‌سازد و برای انباشت پول بیشتر روانه بازارهای کشورهای درگیر پاندمی می‌کند.

با بروز کوید ۱۹ در رابطه دلمشغولانه با ابزار و اشیاء، ترس از مهم‌ترین یافت‌حال‌های دازاین است. در این وضعیت تمام اشیاء به منزله امر تهدیدکننده پدیدار می‌شود. دازاین به دلیل رویارویی با امر مشخص و نامتعیین، با امر تهدیدکننده روبرو می‌شود. هر چیز را به منزله عامل آلودگی می‌نگرد. از مواد غذایی که باید تغذیه کند، واهمه دارد. زیرا مواد غذایی برای نمونه نان یا توسط کسی خرد و تمیز شده یا پخته و بسته‌بندی شده گردیده است. همچنین هر ماده غذایی بسته‌بندی دارد که ممکن است حامل کوید ۱۹ باشد. اما اشیاء غیرخوراکی هم به واسطه کوید ۱۹ کمتر وضعیت را با اختلال روبرو نمی‌کنند. موبایل، کامپیوتر، کتاب، قاشق، چنگال و لیوان، کیف، جوراب، لباس، کلید، آسانسور... هریک به طریقی چون حامل ویروس، عامل بیماری و امر تهدیدکننده بر ما آشکار می‌شود. دازاین بعد از برگشتن به خانه، گوشه چشم خود را تنگ می‌کند و در تأمل است که کدام را چگونه ضدعفونی کند. در این حالت خودفراموشی به وجود می‌آید. یعنی فرد از برابر هستن-توانستن واقع بوده، واپس‌نشسته می‌شود، در میان امکان‌هایی سرگشته شده و به دم‌دستی‌هایی برای خلاصی خود و طفره‌روی چنگ می‌زند. به دلیل سردرگمی در امکان‌های پیش‌رو، برخی از دم‌دستی‌ها مهم می‌شوند، برای نمونه اهمیت قائل شدن وسواس‌گونه به محلول ولرم آب نمک، شستشوی بیش از حد دست با الکل، شستن وسواس‌گون لباس‌ها، میوه‌ها، و سایر خوراکی‌ها، حرارت دادن بیش از حد، استعمال مفرط دستمال کاغذی، استفاده از قاشق‌ها، چنگال‌ها و چاقوهای کثیر برای اجتناب از دست زدن به چیزها، استعمال مفرط الکل‌های ضدعفونی کننده، مایع ظرفشویی، مایع دستشویی، سفیدکننده‌های ضدعفونی. به جای اهمیت خود هستی دازاین برای طفره‌روی از امر تهدید کننده، دازاین کیستی و چیستی خود را فراموش می‌کند. دلمشغولی به تمام دم‌دستی‌ها خود مقوم ژست‌ها و توان‌های دازاین در امکان‌های گشوده‌ی پیشین است که بدن دازاین آن را تجربه می‌کند تا جسم دازاین از کار نیفتند. با وجود اهمیت بدن‌زیسته در پدیدارشناسی می‌دانیم که همین کالبد و جسم درجه پایین در پدیدارشناسی اگر از کار بیفتد دیگر بدن‌زیسته‌ای در کار نخواهد بود. لذا این جسم دازاین، فراخوانده‌ی ویروسی می‌شود که برای اجتناب از امر تهدیدکننده ناخودینه می‌گردد. دازاین خود را سردرگم در امکان‌های گشوده با دم‌دستی‌ها سوق یافته به این امکان و آن امکان می‌یابد. در مواجهه با کوید ۱۹ به طرقی می‌توان از ابتلا پیشگیری کرد. اما هنوز به‌طور کامل آشکار نیست که نتیجه سو دیگری درپیش نباشد. یافت‌حال ترس برای برخی تشدید بیماری‌هراسی و برای افراد مبتلا به افراط شستن دست، تشدید و احتمال نهادینه‌شدن این افراط یا وسواس را به بار می‌آورد. ترس غیرمعمولی یا پایدار در اثر

مواجهه با کوید ۱۹ در راستای بیماری‌هراسی، می‌تواند خود به مجموعه واکنش‌های غیرمنطقی ناشی از آن منجر شود. دیدن فردی که خود را بسیار پوشانده یا چندلایه دستکش یکبار مصرف به دست دارد، و از عینک و نیز ماسک به همراه شیلد محافظ صورت، استفاده کرده، خود نشانه‌ای از بیماری‌هراسی را آشکار می‌کند. این فرد به جای اینکه شخصی محتاط یا پراحتیاط تلقی شود، می‌تواند به منزله فردی پدیدار شود که در تماس نزدیک با بیماران مبتلا به کوید ۱۹ است. حتی این مجموعه اقدامات افراطی احتیاطی، او را به منزله یک فرد مبتلا، پدیدار می‌کند که ژست افراد دیگر در مجاورت او، می‌تواند به کج‌کردن بدن به سمت دیگر و دور شدن از شخص مظنون به ناقل بیماری منجر شود.

بی‌تفاوتی از حالت‌ها و حال‌های دیگر ترس حاصل می‌شود. افرادی از همان ابتدا نیز به صورت جدی با کوید ۱۹ برخورد نکرده‌اند و هنوز هم روی آن حسابی باز نمی‌کنند. ممکن است آنقدر که ترس از کوید را زیسته‌اند، به بی‌تفاوتی دچار شده باشند. بی‌تفاوتی نسبت به کوید ۱۹ خود مقوم یکی از وجوه اگزستانسیال در این رابطه است. افرادی که به دلایل بسیار چون ابتلا به آسم، تنگی‌نفس زمینه‌ای و یا اذعان به شجاع بودن و نترسیدن از کوید ۱۹ نسبت به استفاده از اقدامات حداقلی چون ماسک بی‌توجه هستند، در دسته اول بی‌تفاوت‌ها می‌گنجد. نترسیدن خود نوعی از ترس است. بی‌تفاوتی نسبت به ترس کوید ۱۹ خود حالی ترسمندانه از دازاین نسبت به آن را آشکار می‌کند. حال بی‌تفاوتی نوع زیستن یافت‌حال نترس بودن، شجاع بودن یا ترس مفرط در برابر ویروس است. بعد دیگر این نترس بودن این است که، از مرگ مبتلایان نترسیم. از ابتلای هزاران فرد نترسیم.

نوع دیگر بی‌تفاوتی ناشی از ترس و فرار از کوید ۱۹، با بستن پنجره اخبار، بی‌توجهی و گوش ندادن به پیام‌های مربوط به آن، بی‌توجهی به اخبار مربوط پیشرفت بیماری و پیشرفت مقابله با آن مشخص می‌شود. این اعمال، برای اجتناب از تصور نزدیک بودن فوت^۸ یا مرگ جسمانی صورت می‌گیرد. این امر تمهیدی احتمالی است که هر فرد سالم و بدون علائم جدی اتخاذ می‌کند. با این توجیه که فوت بر اثر اصابت کوید ۱۹ در برخی موارد علائم معمول و رایج را ندارد. بنابراین دیگر فرقی نمی‌کند که چهارچشمی و به صورت کاملاً محافظت شده مواظب و مراقب باشیم یا بدون توجه به زندگی هرروزه ادامه دهیم. این ویروس قاتل هر کسی که بتواند، می‌شود. برخی افراد هم دچار بی‌احتیاطی‌های گاه و بی‌گاه و احتیاط‌های هر از گاهی و پاک‌کردن صورت مسئله هستند؛ با این توجیه که مرگ آنکه در تقدیرش باشد، در این بحران رقم می‌خورد و گریزی از آن نیست. در یافت‌حال ترس وضعیت دیگری هم در این میان رقم می‌خورد. سرماخوردگی‌ها، گلودردها، سرفه‌ها، عطسه‌ها و نفس‌تنگی‌های گاه و بی‌گاه، تعرق، دل‌دردها، بدن‌دردها، درد قفسه سینه، ترس

را رقم می‌زند. این علایم، با طرح سوال از اینکه کجا مبتلا شدم و چه موقع، دزاین را مشغول می‌دارد. به صورت عقب‌گرد، بازگشت به گذشته صورت می‌گیرد. زمان به قبل از ملاقات با یک کرونایی یا با کسی که سرفه می‌کرده است و بعد از آن تقسیم می‌شود. اینگونه است که گذشته، اکنون و آینده در سایه همین وضعیت کوید ۱۹ زده، تعیین می‌یابد. در این صورت همه افراد همسر، فرزندان و نیز همکاری که سرفه یا عطسه می‌کرده چون عامل انتقال پدیدار می‌شود. سناریوی فاصله مناسب یا نزدیکی کمتر از یک متر در ذهن چیده می‌شود. تعداد عطسه‌هایی که زده می‌شود یا سرفه‌ها خشکی گلو و سوزش آن از سر گذرانده می‌گردد. شستشوی دست‌ها، دهان‌شویه با محلول ولرم آب و نمک و البته گفتگوی درونی شروع می‌شود. چرا؟ من که می‌دانستم وضعیت بحرانی است، برای چه فاصله را رعایت نکردم؟ افزون‌براین خودپرسی، شک و تردید به استفاده نادرست از ماسک، دست زدن غیرارادی به صورت، ور رفتن با بینی، دست گذاشتن بی‌مورد به چشم‌ها همه مورد جست‌وجو و بازپرسی قرار می‌گیرد. مباحثه درونی دزاین به بازپرسی از احساس مصنوعیت کاذب توسط این ماسک‌ها و دستکش‌ها می‌انجامد و کلافه و سردرگم از استفاده همزمان از ماسک و نیز ابتلای به بیماری خود را در حال ملامت و ندامت می‌یابد. آیا استفاده از ماسک، دستکش، احساس کاذب بی‌نیازی از رعایت فاصله اجتماعی او را به این ویروس مبتلا کرده است؟ این مباحثه درونی بدین ترتیب ادامه می‌یابد: کار از کار گذشته است. مراجعه به دکتر عفونی، سی‌تی‌اسکن و عکس‌های سائینال و کرونال قفسه سینه برای اینکه نتیجه بی‌احتیاطی، مصنوعیت کاذب و عامل اصلی فاجعه را هویدا کند. در این صورت دو وضعیت روی می‌دهد. یا اینکه فرد مبتلا به کرونا نیست، اما خود را با شک و تردید و وسواس بیمارگونه فکری، با قدم گذاشتن به محیط بیمارستان در معرض ابتلای اساسی‌تر به ویروس قرار داده است. خود بیمارستان و نیز نوبت گرفتن از دکتر عفونی، انتظار در صف و تماس خواه ناخواه با حاملان احتمالی بیماری، در نهایت دراز کشیدن در دستگاهی که تا دقایقی پیش یک مبتلا به کوید ۱۹ در آن اسکن شده، خود امکان‌های سردرگم دیگری روبروی دزاین می‌گشاید. ترس از امر تهدیدکننده این‌بار به صورت مبهم، سردرگم و گزندناک پیش می‌آید. تا ۱۴ روز ترس از مبتلا بودن یا نبودن، خواب را از چشمان دزاین می‌رباید تا با چک کردن علایم از ابتلا یا عدم ابتلا آگاه گردد. وضعیت دوم برای فردی که مبتلاست، قرنطینه خانگی یا بستری شدن در بیمارستان را پیش می‌آورد. برای مواردی که درگیری اندک است قرنطینه خانگی راه‌کرد بهتری به نظر می‌آید.

قرنطینه در هر حالتی مقوم ارتباط، تأثیر مشترک و متقابل روی بدن زیسته، یافت‌حال و ژست و حال دزاین است. در قرنطینه دو حالت پیش می‌آید. افرادی سالم هستند، برای جلوگیری از ابتلا به ویروس کوید ۱۹، به‌طورکل در قرنطینه‌اند. این افراد با اینکه خودشان کمتر بیرون می‌روند، اما

در معرض تماس خواه ناخواه با کسانی قرار می‌گیرند که خریدها و نیز آمد و شدها را انجام می‌دهند. بنابراین ترس از اینکه سرانجام یک روز فرد رفت و آمد کننده، ناقل بیماری بشود خود ترس از امر تهدیدکننده در نزدیکی است. تمام وسایل مربوط به فردی که رفت و آمد می‌کند او را چون امر ترسناک و خود آن فرد را به منزله عامل ترس آشکار می‌کند.

قرنطینه افراد ناقل و یا آنهایی که به صورت خفیف کرونا گرفته‌اند، و رابطه با آنها و نگهداری از آنها نیز چون امری تهدیدکننده و چه بسا گزندناک آشکار می‌کند. افرادی که بیمارند قطعاً حامل و انتقال‌دهنده ویروس هستند. کسانی که از آنها مراقبت می‌کنند این رفت‌وآمد و یا نگهداری را با یافت‌حال ترس تجربه می‌کنند. به این دلیل که نمی‌دانند سرانجام در کدام روز و کدام دفعه ممکن است با تمام مراقبت‌ها، ویروس کرونا گریبان آنها را بگیرد. اما ترس از امر تهدیدکننده صرفاً در این حالت‌ها روی نمی‌دهد. ممکن است هر فرد سالمی بدون اینکه بیمار باشد، خود ناقل بیماری باشد.

قرنطینه افراد سالم برای اجتناب از ابتلا هم به نوعی وضعیت رقم‌زننده پدیده ترس است. برای افرادی که فعالیت اجتماعی داشته‌اند، کوید ۱۹ نوعی وقفه موقت در جهان هر روزه که مجموعه‌ای از امکان‌ها و توانستن‌هاست، محسوب می‌شود. امکان‌هایی وجود دارد که به راحتی بدون ماسک، نقاب محافظ صورت و دست‌کش قابل زیستن نیست، یا در معرض خطر است. دیدارهایی وجود داشته که حذف گردیده و دازاین علیرغم نزدیکی به هم از «باهم-هستن» منع می‌شود یا دور و در فاصله قرار می‌گیرد. ارتباط‌های مجازی جای ارتباط‌های واقعی را می‌گیرد - خود این امر چون امکان یا امکان‌هایی تازه بر دازاین آشکار می‌شود. این امکان‌ها البته قانع‌کننده نیستند، به این دلیل که امکان‌های پیش‌روی دازاین، مدام او را وسوسه می‌کنند. قرنطینه، خانه را بر دازاین چون تنگ‌کننده‌ی نفس‌پدیدار می‌کند. دازاین کم‌کم احساس می‌کند که دچار مرگ تدریجی شده است. ترس از دست‌دادن موقعیت کاری، اداری و یا ترس از دست‌رفتن امکان‌های در انتظار، کم‌آوردن بودجه برای حساب‌کردن دخل و خرج خانه و خانواده و ... بر موارد فوق علاوه می‌شود. ترس از امکان‌ها و فضاهای ناآشنا برای تداوم مشغله‌ها و درگیری‌های گذشته، از دقایق مقوم پدیده ترس است. از سوی دیگر در فضای تقسیم‌بندی شده‌ی خانه، هر کس در ساعاتی از روز، حضور داشته و فضایی را اشغال می‌کرده است. در قرنطینه، همه اعضای خانواده با هم در فضای خانه حضور دارند و همین موجب تداخل‌های زمانی و بروز جر و بحث‌ها بر سر اختلاف عملکرد آنها در فعالیت‌هایی می‌شود که به دلیل سابقه عدم‌تداخل، عموماً معضلاً نبوده‌اند. ترس از دست‌دادن استقلال در خانه، و داشتن فضای کافی در نهایت از دقایق مقوم ترسی است که موقعیت‌های تحمیلی کوید ۱۹ به بار می‌آورد. گفتیم قرنطینه خود مقوم بی‌تفاوتی است. در امتداد فاصله‌گذاری

و قرنطینه جدی، آستانه تحمل افرادی که در مکان‌های جغرافیایی متعدد زندگی می‌کنند، به انتها می‌رسد. بنابراین با بی‌تفاوتی به عواقب ابتلا به کوید ۱۹، تجدید دیدار با خانواده را ترجیح می‌دهند تا بی‌تابی حاصل از دل‌تنگی را رفع کنند. بی‌تفاوتی، حاصل انکار هم هست. برخی از بیماران مبتلا به کوید ۱۹ برای اجتناب از رفتارهای اتخاذی با یک کرونایی، بیماری خود را پنهان می‌کنند. بی‌تفاوتی و انکار نتیجه‌ی درک، دریافت و واکنش به ژست‌ها، بدن‌ها و نیز رفتارهای آنها در مواجهه با یک مبتلاست.

دازاین در برابر طغیان این ویروس به ایمنی‌سازی بدن جسمانی، به تربیت بدن زیسته و نیز به تقویت و افزودن ژست‌های تازه غیربیانگر نیاز دارد تا بتواند وارد چرخه زندگی هرروزه شود. سرعت در مجال بروز دادن مقابله در ارتباط با کوید ۱۹ اجازه نمی‌دهد که طغیان ویروس، به تمامی همه امکان‌های پیش‌روی دازاین که از پیش گشوده شده را به عمق قهر خود برد. در سایه شوم کوید ۱۹ امکان‌هایی تازه سربرمی‌آورد، امکان‌هایی خاموش می‌شود و امکان‌های فراموش‌شده‌ی مقابله با آنفلوآنزا مجدداً احیا می‌گردد.

در حالت دیگرترسی، ما برای دیگری می‌ترسیم. ترس از ابتلای نزدیکترین عزیزانی که به بی‌تفاوتی نسبت به کوید ۱۹ دچار شده‌اند، نه ترس برای خود، بلکه برای با هم-آنجا-هستنی‌ای که در معرض اصابت است، نوعی دیگری از این ترس را رقم می‌زند. ترس برای پدر و مادر، خواهر و برادر، همسر و فرزندی که مراقبت نمی‌کنند و در معرض اصابت کوید ۱۹ هستند. این امر در نهایت با هم آن‌جا هستن دازاین را به مخاطره می‌اندازد. کس می‌تواند برای دیگری بترسد بی‌آنکه خود بترسد، اما این ترس دیگری را از ترس خلاص نمی‌کند. در این حالت ترس دازاین، برای دیگری است و همین توجه به دیگری یا دیگران نوعی ترسیدن برای خود هم است. طبق نظر هایدگر ترسیدن برای دیگری نوعی ترسیدن برای خود هم است. ترس رבוده شدن هم-هستن بادیگری با ابتلا به این ویروس نزدیک، مشخص و نامعین رقم می‌خورد. دازاین در این وضعیت خودش را به منزله توصیه‌کننده دائمی به استفاده از ماسک جراحی، دستکش، رعایت پروتوکول‌ها و تمهیدات جلوگیری از ابتلا می‌یابد، در صورتی که گاهی فراموش می‌کند خود به درستی از این تمهیدات و اقدام‌ها بهره‌بردار. این دیگرترسی و تکرار توصیه‌ها هر بار به فراموشی‌های رایج فرد در استفاده از ژل ضدعفونی‌کننده، ندادن موبایل به دیگری برای مکالمه، نشستن کامل بدن، صورت، دست‌ها و لباس‌ها در هر مواجهه با دازاین دیگر بر اثر اِهمال و خستگی تلنگری می‌زند. دیگرترسی، غیر از ترسیدن برای ابتلای دیگری، در ترس از فوت یا احتضار فرد مبتلا به کوید ۱۹ روبروی چشمان دازاین رخ می‌دهد؛ مانند ترس در برابر به دارآویختن، به جوقه آتش سپردن، و تیرباران یک فرد که حال آن‌را با همدلی، بی‌تفاوتی، سنگدلی، عدم‌ترحم، هم می‌توان زیست.

همدلی ناشی از ترس یا ترحم می‌تواند به اقدام‌های هنری چون عکاسی، گرافیتی و یا نقاشی دیواری، سرودن شعر، ساختن اینفوگرافی، انیمیشن، نماهنگ، ساخت مستند و فیلم‌های دراماتیک با محوریت این موضوع و برگزاری همایش‌های علمی، ادبی، هنری با تمرکز موضوعی و اقدام‌های دیگری چون کمک به کادر پزشکی در مراقبت و تیمار داوطلبانه از بیماران مبتلا در بیمارستان منجر شود. در راستای همدلی، اهدای خون -بیمارانی که از عوارض کوید ۱۹ خلاصی یافته‌اند،- به دیگران با هدف پلاسما درمانی ممکن است از ابتلای افراد به بیماری جلوگیری کند.

مرگ اگزستانسیال پیش از فوت

فوت، ناپدید شدن، هلاک‌شدن با مرگ اگزستانسیال هایدگر متفاوت است. ترس در برابر فوت ناشی از کوید ۱۹، قریب‌الوقوع است. با اینحال، فرد مبتلا در بیمارستان قبل از اینکه وفات یابد، احتمالاً با یافت‌حال اضطراب، مرگ هایدگری را از سر می‌گذارند. دازاین به دنبال راهی است که از تله این وضعیت نجات پیدا کند و چه بسا علیرغم روند رو به رشد بیماری، فرار از بیمارستان و فوت را بر اضطراب و مرگ هایدگری پیشاپیش جنازه‌شدن ترجیح دهد. دازاینی که به کوید ۱۹، مبتلا شده و از مشکلات تنفسی و ریوی در مضیقه افتاده، علاوه بر احساس درد، از فوتی نزدیک نیز ترسان است. فوت که همین نزدیکی است اما به صورت نامتعیین معلوم نیست، چه موقع گریبان او را می‌گیرد. موقع نقاهت و بستری در بیمارستان، دازاین از یک هستنده دارای فعالیت و نقش‌های اجتماعی، به یک دستگاه پمپاژ خون و بلع و دفع مانند دستگاه بلع و دفع ویم دلویی^{۴۹} تبدیل می‌شود. از طرف دیگر دازاین به همراه فهم بدن‌زیسته‌ی به جسم بدل شده، هستن در ناممکن را تجربه می‌کند.

م احتمالاً دازاین در بیمارستان جدا از خانواده، قریب به فوت، دارای خودفهمی هم می‌شود. دازاین دارای این مباحثه درونی می‌شود: این جسم است که او را فرم می‌داده یا روح و روان؟ با مرگ فیزیولوژیکی واقعاً می‌میرد یا صرفاً تبدیل به جنازه می‌شود؟ پیش از این سوال‌های روان‌شناختی و الهیاتی دازاین به صورت مقدم خود را در اضطراب می‌یابد. به قول هایدگر تحلیل اگزستانسیال از نظر روش در مرتبه‌ای مقدم بر پرسش‌های زیست‌شناسی، روان‌شناسی، عدل الهی، الهیات درباره مرگ است (هایدگر، ۱۳۸۹ : ۳۲۱).

دازاین در فاصله از تمامی اعضای خانواده و نیز در میان بیماران، ناتوان بودن خود در برابر امر ناشناخته و نامتعیین را هویدا می‌بیند. پرسش من کیستم در همان حال سر برمی‌آورد. پرسش از کیستی و چیستی هنگام ناممکن شدن همه امکان‌ها سر برمی‌آورد. مرگ تنها امکان پیش‌روی دازاین مبتلای به کوید ۱۹ به صورت حاد است. گرچه میلی برای پاسخ به این پرسش در او وجود نداشته باشد، اما پیش از وفات قریب‌الوقوع صرفاً یک امکان روبروی دازاین است. تحلیل هایدگری

نشان می‌دهد که هر انسانی با فوت، هلاک شدن و ناپدید شدن نیست که می‌میرد. هر دازاینی، چه پیر چه جوان، چه سالم و چه بیمار هنگامی که هیچ امکانی را برای افکندن پیش‌روی خود نمی‌بیند دارای اضطراب و مرگ اگزیزتانسیال می‌شود. مرگ اگزیزتانسیال هایدگر و رخدادن وضعیت حدی، فوت و در ادامه مرگ جسمانی هنگام ابتلای به کوید ۱۹، ضمن انفصال از هم ممکن است بسیار به هم نزدیک و پی‌آیندی باشند. هر چند در تحلیل ما اضطراب و مرگ اگزیزتانسیال بر آن مقدم است. وضعیت حدی رخداد کوید ۱۹ یعنی هیچ امکانی دازاین را جذب نمی‌کند. در اضطراب هم امکان خوددینگی و هم ناخوددینگی پیش‌روی دازاین گشوده می‌شود. دازاین قادر نیست خود را برامکانی بیفکند، نمی‌تواند عمل کند، از هر آنچه در-جهان-هستن او را تأیید می‌کند، وامی‌ماند، اما در پرسش از هستی خود تأمل می‌نماید. پرسش از کیستی را امکان عدم امکان یعنی امکانی که از بی‌رنگ شدن همه امکان‌ها سربرمی‌آورد، رقم می‌زند.

شیوه‌های هستن دازاین در مواجهه با کوید ۱۹ در هزاره ۲۱ با نحوه‌ی پر کردن مکان و زمان توسط انسان ایمن و سالم متفاوت است. مبتلا به کوید ۱۹ با یافت‌حال‌هایی رویاروی می‌شود که شاید با تجارب بشر در قرن‌های قبل، هنگام رویارویی با پدیده‌های مسری چون آنفلوآنزا قابل مقایسه باشد. کمالینکه چهره ژانوس‌گونه کوید ۱۹ و علائم و عملکردهای متلون این ویروس، منحصر به فرد است و تجربه‌ها و راه‌های مقابله پیش‌بینی‌ناپذیری را هم می‌طلبد.

نتیجه‌گیری

در این خوانش از هستی و زمان هایدگر، چند مفهوم محوری برجسته شدند. جهان، در-جهان - هستن و اهمیت نسبت‌ها، یافت‌حال، حال، جسم و بدن زیسته. یافت‌حال و نسبت‌ها، خود دازاین را به گونه‌ای و امکان پیش‌روی او را هم به نحوی پدیدار می‌کند که تا پیش از آن بدان صورت پدیدار نشده بود. دازاین در مواجهه با کوید ۱۹ که مرتب جهش می‌کند، یافت‌حال‌هایی چون ترس و اضطراب را تجربه می‌کند که خود دازاین را به منزله فرد محتاط، مواظب، دگرپروا و ترسو، ملال‌زده، بی‌تفاوت، همدل و پدیدار می‌کند. کوید ۱۹، چون امر تهدیدکننده باعث رقم‌زدن ترس در دازاین می‌شود. هنگام بروز پاندمی نه تنها بسیار از اشیا و مواد خوراکی بلکه بسیاری دازاین‌های دیگر به منزله عامل خطر شناسایی می‌شوند. هر فردی به صورت پنهان عامل انتشار ویروس است، حتی اگر عطسه یا سرفه نکند. از این رو انسانی که روزی از نظر کانت دارای ارزش‌هایی والاتری از اشیا بود اینجا پایه‌پای اشیا و چه بسا خطرناک‌تر از آنها، چون امر تهدیدکننده، یافت‌حال ترس را رقم می‌زند. خطوط هم‌دازاینی با کوید ۱۹ در معرض فروپاشیدن قرار می‌گیرند.

کوید ۱۹ که در برابر آن ترسناکیم خصلت تهدیدکنندگی دارد. نوع درگیری هستند یعنی دازاین با آن، گزندناکی است که خود را در مجموعه‌ای همبسته از درگیری‌ها نشان می‌دهد. آماج این گزندناکی حیطه‌ی معینی است که این گزندناکی می‌تواند بدان اصابت کند و از طریق دهان، چشم، بینی انتقال صورت گیرد. امر ترسناک از ناحیه معینی می‌آید یا از گلو و مجرای تنفسی یا دست آلوده. گلو، دست، صورت، همه آن‌چه کوید ۱۹ بدان اصابت می‌کند به ماهو آشنا است، اما لحظه درگیری و چیزی که حاصل درگیری و تعامل با آن است نگران‌کننده است. ویروس نادیدنی تاج خروسی که از تهدیدکنندگی فراتر می‌رود، چنان نزدیک می‌شود که مسلط می‌گردد. این نزدیک آمدن کوید ۱۹ نزدیک آمدنی است برای همه و به همه نزدیک است. دوری آن غیرقابل تصور است. موقع اصابت کوید ۱۹، حتی در نزدیکی امرگزندناک دازاین دقیقاً نمی‌داند و نمی‌فهمد چگونه، از کجا و چه موقع این ابتلا رخ داده است. ترس از فوت خود، ترس از ابتلای دیگران به کوید ۱۹، ترس مفرط و پایدار از بیماری و نترسیدن و بی‌تفاوتی خود از دقایق مقوم ترس در برابر کوید ۱۹ است.

هنگام بروز کوید ۱۹، یافت‌حال اضطراب و نحوه زیستن مرگ برجسته می‌شود. اضطراب حالی است که در آن همه امکان‌ها بی‌رنگ می‌شوند و دازاین نمی‌تواند خود را برآن بی‌فکند. ابتلا به کوید ۱۹ و انتقال به بیمارستان و همزیستی در کنار مبتلایان دیگر، پیش از وفات، برای دازاین اضطراب و مرگ اگزستانسیال را رقم می‌زند. بیمارستان دازاین را چون یک دستگاه پمپاژ خون، ماشین بلع و دفع آشکار می‌کند. دازاین در وضعیت قرنطینه و جدا، در حالی که امکان‌های زیادی برای افکندن دارد، با اجبار کوید ۱۹، روی آنها خاکستر ناپیدایی می‌بیند. دازاین در این وضعیت حتی اگر بخواهد نمی‌تواند فاصله پرناشدنی خود با امکان‌ها را کم کند؛ امکان‌ها هستند، او روی تخت بیمارستان افکندن، نمی‌تواند. بنابراین محتملاً پیش از مرگ جسمانی به مرگ اگزستانسیال دچار می‌شود. پرسش از کیستی و چیستی او در تهی‌شدگی امکان‌ها سربرمی‌آورد. دازاین بی‌کس و برهنه درحالی که صرفاً می‌تواند بدن جسمانی خود را رصد کند، به این نتیجه می‌رسد که حتی اگر امکان‌ها و حتی اگر دازاین به منزله روشنگاه هم باشد، اما امر نامتعیین که دقیقاً هیچ‌جا و هیچ‌چیز نیست، او را به تنگنا و بن‌بست ناامکان‌های پرشماری می‌اندازد. دازاین در این وضعیت زمزمه می‌کند «مرا اما انسان آفریدی شرمسار هر لغزش ناگزیر تنش»^۵:

سرمایه‌داری برای نشر و بازتوزیع سرمایه، از تولید فضا و فشرده کردن آن، برای کنترل بیشتر و جهانی‌سازی بهره می‌برد. کوید ۱۹ نسبت‌های برسانده‌ی سرمایه‌داری را با مواردی پیش‌بینی نشده روبرو می‌کند. کوید ۱۹ علاوه بر تبدیل دازاین به یک هستنده‌ی فرادستی، به قول نانسی ویروسی زیاده انسانی است. ویروسی حاصل تجارت آزاد سرمایه‌داری است. پاندمی کوید ۱۹ در

جهانی به هم فشرده شده، با نگاهی به نحوه‌های تجارت آزاد، به راحتی قابل انتشار است. دازاین به منزله روشنگار، به مثابه تقاطع جهان‌های ممکن، اگر توسط کوید ۱۹ خاموش نشده باشد، در برابر همگن‌سازی فضا، با تولید فضا‌های موازی مقاومت می‌کند. بنابراین کوید ۱۹ هم از نسبت‌های برسازنده سرمایه‌داری حاصل می‌شود و هم در چرخه سرمایه اختلال ایجاد می‌کند. از جنبه‌هایی سود سرمایه‌داری را زیاد می‌کند، از طرفی هم برخی چرخه‌های آن را با اختلال مواجه می‌نماید. کوید ۱۹ از زاویه علمی، جسم انسان را به ابژه علم تبدیل می‌کند. کوید ۱۹ با حمله به جسم دازاین در آن اختلال ایجاد می‌کند و در مواردی با تبدیل آن به هستنده‌ی فرادستی فرصت تأمل نظری بر عملکرد این ویروس بر جسم دازاین را فراهم می‌کند. در نسبت‌های علمی، فرصت تأمل نظری به پزشکان، محققان، میکروبیولوژیست‌ها و ... کمک می‌کند تا هر مبتلا را حتی با نشانه‌های جدید از لحاظ نظری مورد مطالعه قرار دهند و بتوانند راهکردهای قابل کنترل را پیشنهاد کنند.

نسبت‌های پدیدارشناختی در مواجهه با کوید ۱۹، وجوه مختلف رویارویی، یافت‌حال‌ها و در نتیجه حال‌ها و ژست‌هایی را در بدن‌زیسته به‌وجود می‌آورد. تحلیل یافت‌حال‌های دازاین در این شرایط به روشن‌سازی عملکرد دازاین می‌انجامد که می‌تواند به بهبود اتخاذ تصمیم‌ها در بحران‌های مربوط به حوزه بهداشت و سلامت منجر شود.

پی‌نوشت‌ها

^۱Daseinanalyse

^۲Ludwig Binswanger

^۳ برای حفظ یکدستی معادل‌گذاری، عالم، به سیاق ترجمه عبدالکریم رشیدیان در هستی و زمان به جهان تغییر داده شده است.

^۴Welt, world, le monde

^۵zuhandenheit , readiness-to-hand, être-disponible

^۶Zeug, Equipment, outil

^۷vorhandensein , Being present-at-hand, existence

^۸Abstand, distance, écart

^۹Möglichkeit, possibility, possibilité

^{۱۰}Worum-willen, for-the-sake-of-which, en-vue-de

^{۱۱}Um zu, In-order-to, pour.../ce qui sert

^{۱۲}Bewandtnis, involvement/relevance, finalité

^{۱۳}Sorge, Care, Souci

¶Fursorge, solicitude, assistance

¶Das Man, the “they”, le “on”

¶Miteinanderfurchen, being with one another, être -en-commun/être-
l’un-avec-l’autre

¶Eigentlichkeit, authenticity, authenticité

¶Sein Eigene sein können, it`s own capacity to be

¶Uneigebtlichkeit, inauthenticity; unauthenticité

۲۰ برای این دو کلمه معادل‌های مختلفی در انگلیسی و به تبع فارسی برگزیده شده است. کواری و رایبسن، معادل mood و state of mind را به کار برده‌اند. برای این کلمه استامبو معادل attunement به معنی تنظیم‌شدگی و پاتس از معادل‌هایی چون disposition, situatedness, affectedness به معنای یافت‌حال، یافت موقعیت، متاثر شدن، ... استفاده کرده است. راتال معادل disposedness را به معنای یافتگی پیشنهاد کرده که تنظیم‌شدن هستندگان در جهان و شرط و تنظیم‌شدگی‌ای که من با توجه به آن هستندگان پیدا می‌کنم، را در بر می‌گیرد، با این توضیح که befindlichkeit از فعل befinden گرفته شده که به معنی یافت‌شدن چیزی است که در جهان قابل‌یافتن باشد، همچنین معنای شرط یا حالتی را می‌دهد که انسان خود را در آن می‌یابد (راتال، ۱۳۹۲: ۱۶۶).

¶Moods

¶In-der-welt-sein, Being-in-the-world, être au monde

¶Geworfenheit, throwness, dèrèliction/ être jeté

¶Tautzachen, Facticity, facticité

¶Körper, body, corps

¶Leib, lived body, corps vécu

¶Praesenz/Anwesenheit, presence, présence

¶Intentionalität, intentionality, intentionnalité

¶Mitsein, being with, être avec

¶Mitdasein, Dasein-with, coexistence/ être-là avec

۳۱ انسان و موجود در کتاب تناهی/استعلایی برای حفظ یکدستی معادل‌های کلمات انتخابی این مقاله، به دازاین و هستنده تغییر داده شده است.

¶Begegnung, encounter, Rencontre

۳۲ مفسران هایدگر مواجهه را شهود به معنای کانتی در نظر گرفته‌اند.

¶Ausdruck, Expression, Expression

¶Leiblichkeit, bodily nature, corporèite

¶Furcht, fear, peur

¶Enschrecken, terror, terreur

¶Tod, death, la mort

۳Angst, anxiety, angst/angoisse

۴Befindlichkeit, state-of-mind, attunement, sentiment de la situation

۴Flucht, fleeing, fuite

۴Grund, ground, fondament

۴Sich-vorweg-sein, being-ahead-of-itself, être-en-avant-de-soi-meme

۴Durchschnittlichkeit, averageness, être ordinaire et moyen

۴Analytic of dasein, analytique du Dasein

۴Jean-Luc Nancy

ژان لوک نانسی - متولد ۲۶ ژوئیه - فیلسوف فرانسوی و استاد مدرسه عالی اروپا و دانشگاه استراسبورگ است.

۴۷ دانیل وراپ، یکی از این محققان، درباره خلع سلاح ویروس کرونا می‌گوید: آنتی‌بادی‌ها لا‌ما به راحتی می‌توانند به پروتئین‌های سنبله که روی سطح ویروس کرونا قرار دارد و به واسطه آن به سطح سلول‌های انسان می‌چسبند، متصل شود و مانع اتصال و ورود آن به سلول‌های انسان گردد.
(<https://snn.ir/fa/news>)

۴Ableben, demise, dècèder

۴۹ ویم دلووی هنرمند نئومفهومی معاصر فلاندری است. پروژه‌های او اغلب تکان‌دهنده‌اند و با تمرکز روی بدن ساخته شده‌اند. از ویژگی‌های بارز آثار او این است که جذابیت و دافعه را با تمرکز بر تناقض‌ها در کنار هم قرار می‌دهد.

۵۰ اشاره به بخشی از شعر آشتی شاملو در مجموعه حدیث بی‌قراری ماهان

References

- Abdolkarimi, Bijan (2017) *Heidegger and Transcendence, Explanation on Heidegger's Interpretation on Kant*, 1st ed, Tehran: Qoqnoos. (in Persian)
- Bottomore, Tom and Harris, Laurence and et al (Ed) (2008) *A Dictionary of Marxist Thought*, Persian Trans by: Ali Akbar Maasumbeigi, Tehran: Baztabnegar publishing. (in Persian)
- Bolt, Barbara (2016) *Heidegger Reframed: Interpreting Key Thinkers for the Arts*, Persian Trans by: Mahtab Kalantari, Tehran: Nahid. (in Persian)
- Decartes, Renè (1980) *Discourse on Method and Meditations on First Philosophy*, Trans by: Donald A. Cress, Hackett Classics, Indianapolis: Hackett Publishing Company.
- Critchley, Simon (2019) "With Being-With? Notes on Jean-Luc Nancy's Rewriting of Being and Time", Persian Trans by: Nariman Jahanzad, *Space and Dialectic* (Electronical Magazine), No 12, (URL1 <http://dialecticalspace.com/with-being-with/>), access date: 2020/6/4.

-
- Elden, Stuart (2004) *Understanding Henri Lefebvre, Theory and the Possible*, London & New York: Continuum.
 - Emerling, Jae (2005) "Martin Heidegger" in *Theory for Art History*, USA: Routledge
 - Harvey, David (2015) *The Enigma of Capital and the Crises of Capitalism*, Persian Trans by: Majid Amini, 2nd ed, Tehran: Kalagh. (in Persian)
 - Heidegger, Martin (2001) *Zollikon seminars: Protocols – Conversations – letters*, Ed by: Medard Boss, Trans by: Franz Mayr and Richard Askay, Evanston: Northwestern UP.
 - Heidegger, Martin (2009) *Being and Time*, Persian Trans by: Abdolkarim Rashidian, 1st ed, Tehran: Nashre ney. (in Persian)
 - Heidegger, Martin (2014) *The Concepts of Time*, Persian Trans by: Ali Abdollahi, Tehran: Markaz publishing. (in Persian)
 - Heidegger, Martin (2019) *The Basic Problems of phenomenology*, Persian Trans by: Parviz Ziashahabi, 5th ed, Tehran: MinooyeKherad Pub. (in Persian)
 - Jabari, Akbar (2015) *Daseinanalyse: An Introduction to Heidegger's Existential Psychoanalysis*, Abadan: Porsesh Publishing. (in Persian)
 - Karimi Torshizi, Ehsan and Hedieh Yaghubi Bojmaeh (2018) "The Transition From Existential to Pure Geometrical Space and It's Phenomonological Aspect", Quarterly *Hekmat Va Falsafeh*, 14th year, No 1, pp 61-84. (in Persian)
 - Khatami, Mahmud (2012) *Introduction to Contemporary Western Philosophy*, Tehran: Elm Pub. (in Persian)
 - Nancy, Jean-Luc (2020) "A Virus: All too Human", Persian Trans by: Sami Ale Mahdi, (URL 2: www.poetica.project.com), access date: 2020/5/15. (in Persian)
 - Rajabi, Ahmad (2019) *A Research on Heidegger's Fundamental Ontology*, 2nd ed, Tehran: Hermes. (in Persian)
 - Wrathall, Mark A. (2013) *How to Read Heidegger*, Persian Trans by: Mahdi Nasr, 2nd ed, Tehran: Rokhdade No. (in Persian)